

fald, at vi har givet en gigantisk saltvandsindsprøjtning til egnsteaterområdet, så der aldrig nogen sinde har været så mange penge, som der er nu. Der er plads til nye teatre, og der er plads til at give flere penge til de eksisterende teatre.

Det synes jeg alt i alt er relativt godt, i forhold til at en stor del af de penge er skaffet uden for kulturens område. Så det er nye penge til kulturen, der også er skaffet her. Vi burde da være enige om, at det er godt og glædeligt for kulturen, at Dansk Folkeparti og regeringen har skaffet det med den her aftale.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Bortfaldne spørgsmål

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Spørgsmål nr. S 759 og S 760, der er stillet til udenrigsministeren af hr. Frank Aaen, er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålene, der hermed er bortfaldet, lød således:

Spm. nr. S 759

Til udenrigsministeren (10/11 2006) af:
Frank Aaen (EL):
»Hvad vil udenrigsministeren gøre for at få afhjulpet den eskalerende humanitære krise i de palæstinensiske områder og sikre, at de palæstinensiske selvstyremyndigheder får tilført de nødvendige økonomiske midler?«

Spm. nr. S 760

Til udenrigsministeren (10/11 2006) af:
Frank Aaen (EL):
»Vil udenrigsministeren på baggrund af de seneste israelske drab på civile foreslå EU at opsigte handelspræferenceaftalen med Israel?«

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forespørgsel nr. F 9:

Forespørgsel til integrationsministeren:
»Hvad kan ministeren oplyse om konsekvenserne af den samlede lovgivning angående familiesammenføringer samt om, hvilke planer regeringen har for at sikre, at denne lovgivning kommer i overensstemmelse med statsministerens erklæring i sin åbningstale om, at Danmark er et åbent samfund?«

Af Steen Gade (SF), Ole Sohn (SF), Simon Emil Ammitzbøll (RV), Morten Østergaard (RV), Jørgen Arbo-Bæhr (EL) og Pernille Rosenkrantz-Theil (EL).

(Forespørgslen anmeldt 12/10 2006. Fremme af forespørgslen vedtaget 26/10 2006).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg skal lige, inden debatten går i gang, gøre opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse vil blive udsat til i morgen, torsdag den 16. november.

Begrundelse

Steen Gade (SF):

De danske familiesammenføringsregler, der har to hovedelementer, 24-års-reglen og stramme tilknytningskrav, har markant gjort Danmark kendt i udlandet som et lukket samfund. Derfor har det jo gjort indtryk på os forespørgere, som er Det Radikale Venstre, Enhedslisten og SF, at statsministeren i sin åbningstale talte om, at Danmark er et åbent samfund. Sådan opleves det ikke, når man ser på Danmark udefra.

Vi forespørgere får også mange kontakter fra danskere, der er fortvivlet eller forundret over, at de ikke opfylder betingelserne for at kunne gifte sig. Vi har ofte det råd, at vi siger til dem, at så er der vist ikke andet at gøre end at flytte til Sverige eller Tyskland.

Oftentimes er det jo fremført, at de her regler begrænser tvangsægteskaberne, og her er jo kommet nogle betragtninger og nogle undersøgelser frem, som Berlingske Tidende bl.a. den 7. november har fremført, om, at vi i stor stil flytter problemerne til Malmø. Tvangsægteskaberne flyttes, og vi ser en række mennesker, som må flytte uden for landet, også folk, der arbejder i Danmark. Det er faktisk det modsatte af åbenhed.

Men det er nogle skyttegrave, vi kender. Forespørgerne har deres synspunkter, og regeringen har det modsatte synspunkt. Det, vi gerne vil have ud af denne forespørgsel, er faktisk at se, om vi kunne komme videre. For hvis statsministeren skal tages alvorligt, at det er et åbent samfund, han vil, må det vel være rimeligt, at man godt vil sætte en proces i gang, hvor vi kan komme til at snakke noget mere med hinanden om det, som virkelig optager danskerne, nemlig de her spørgsmål om forsørgelseskrav, 24-års-regler osv.

Derfor venter jeg spændt på ministerens svar på forespørgslen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det integrationsministeren, og spørgsmål kan først komme ind, når forhandlingen går i gang. Det er efter, at integrationsministeren har været på talerstolen.

Kl. 16.45

Besvarelse

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg vil gerne indlede med et citat fra Jyllands-Posten tilbage fra den 19. december 1999:

Det er en katastrofe, at de bærende politiske partier på Christiansborg aldrig har formået at sætte en målsætning for, hvad vi skulle med alle indvandrerne og flygtningene. Mange almindelige danskere mangler totalt informationer om, hvor landet er på vej hen. Folk har vel været generelt positive i første omgang, men nu kan man for alvor se, at tilstrømningen fortsætter, så nu tipper det for mange danskere.

Citatet kommer fra den også dengang socialdemokratiske borgmester i Herlev, Kjeld Hansen.

Der er sket meget siden regeringsskiftet i 2001. Der har været klare mål med regeringens udlændingepolitik. Regeringen fører en fast og fair udlændingepolitik, og den er en succes. Da regeringen tiltrådte i 2001, stod man over for anseelige indvandrings- og integrationsproblemer. En stor del af indvandringen til Danmark skete gennem familiesammenføring, og prognoser viste, at et fortsat højt antal familiesammenføringsstilladelser ville have bidraget yderligere til de dengang voksende problemer med antallet af udlændinge, der ikke var i arbejde.

Endvidere kunne regeringen konstatere, at familiesammenføringsreglerne blev udnyttet i

indvandringsøjemed gennem proformaægteskaber og arrangerede ægteskaber med hyppige tragedier for unge familier til følge. Det var almindeligt kendt viden, men den forrige regering tog desværre ikke de nødvendige initiativer til at bekæmpe disse problemer. Jeg kan forstå, at socialdemokrater nu har erkendt, at problemerne var større end først antaget. Men det kniber dog stadig for det tidligere regeringsparti De Radikale at nå samme erkendelse.

Det var som følge af de problemer, vi arvede fra den tidligere regering, at den nuværende regerings erklærede mål er at begrænse antallet af familiesammenføringer til Danmark og dermed skabe et bedre grundlag for integrationen – ja, skabe et bedre grundlag for, at kommunerne kunne løfte opgaven og ikke skulle føle sig tvunget ud i at råbe om hjælp.

Tallene viser, at det mål er nået. I 2001 blev der givet over 13.000 familiesammenføringsstilladelser. I 2005 er dette tal faldet til 3.500. Antallet af ægtefællesammenføringer er faldet fra over 6.000 i 2001 til ca. 2.500 i 2005.

Det var endvidere regeringens mål at bekæmpe arrangerede ægteskaber og tvangsægteskaber ved at ændre ægteskabsmønstrene for herboende udlændinge. Tallene viser, at det er lykkedes for regeringen at bryde tendensen med, at herboende udlændinge finder en ægtefælle i udlandet. I 2001 blev ca. 63 pct. af de herboende indvandrere og efterkommere fra ikkevestlige lande, som blev gift, gift med en person bosat i udlandet. I 2005 var dette faldet til ca. 38 pct. For de unge under 24 år var tallet faldet fra ca. 67 pct. til 37 pct.

Nogle har så været ude og sige, at denne tendens skam var startet før 2001. Men her er der vist behov for at rekapitulere. I 1999 hentede 52 pct. af indvandreterefterkommere af tyrkisk baggrund deres ægtefælle i udlandet. I 2001 var det tal steget til 66 pct. For indvandrere og efterkommere med libanesisk baggrund var de tilsvarende tal 52 pct. i 1999 og 80 pct. i 2001. Dette blot for at nævne et par eksempler på, at der, før denne regering kom til, var en tendens til i stigende grad at hente sin ægtefælle i hjemlandet til stor skade for integrationsindsatsen i Danmark.

Det er afgørende for regeringen, at værdier som det frie valg, beskyttelse af den enkelte og ligestilling mellem mænd og kvinder respekteres. Et demokratisk samfund bygger på den personlige frihed. Det betyder, at alle unge uanset etnisk oprindelse skal have mulighed for selv at

vælge deres ægtefælle. Det er derfor positivt at se, at en stigende del af de unge med indvandrerbaggrund i dag vælger en ægtefælle, der ligesom de selv er bosat i Danmark.

Kl. 16.50

I 2001 blev ca. 27 pct. af de herboende indvandrere og efterkommere fra ikkevestlige lande under 24 år, som blev gift, gift med en herboende indvandrer eller efterkommer, mens dette tal i 2005 var steget til 53 pct. Ligeledes er det positivt, at blandt unge med indvandrerbaggrund er den hyppigste alder for indgåelse af ægteskab med en person bosat i udlandet i dag 24 år mod 20 år i 2001. Dette indikerer, at de unge får lov til at være unge i Danmark og dermed har muligheder for at tage en uddannelse, inden de indgår ægteskab.

Jeg vil da heller ikke undlade at nævne, at andre europæiske lande, der i lighed med Danmark står over for integrationsproblemer, viser en stigende interesse for Danmarks udlændingelovgivning. Dette er bl.a. Nederlandene, Norge og Tyskland.

At det har været et erklæret mål at begrænse antallet af familiesammenføringer, betyder på ingen måde, at Danmark er blevet et lukket land. Det har også været regeringens mål at fremme indvandringen af kvalificeret arbejdskraft og studerende, og også det er lykkedes. I 2001 blev der givet ca. 12.500 opholdstilladelser til arbejdstagere og studerende. I 2005 var dette tal steget til ca. 20.000. Dertil kommer yderligere knap 5.000 tilladelser til arbejdstagere fra de nye østeuropæiske EU-lande.

Regeringen arbejder konstant for at sikre, at Danmark i den stadig skrappere globale konkurrence kan tiltrække den udenlandske arbejdskraft, vi har brug for. Som det seneste initiativ vil regeringen som udløber af velfærdsudspillet i denne samling fremsætte et lovforslag, der yderligere åbner for indvandring af arbejdskraft. Regeringen vil i den forbindelse udvide jobkortordningen, således at alle jobtilbud med en årlig aflønning på mindst 450.000 kr. kan udløse en opholdstilladelse. En helt ny greencard-ordning vil give særligt velkvalificerede udlændinge mulighed for at opholde sig i Danmark i op til 6 måneder med henblik på at søge arbejde. Regeringen vil endvidere administrativt udvide den eksisterende jobkortordning, således at flere jobtyper kan optages på den såkaldte positivliste, der giver hurtig behandling og opholdstilladelse i Danmark.

Endelig vil regeringen give alle udenlandske studerende, der færdiggør en videregående uddannelse i Danmark, 6 måneder efter endt studium til at finde sig et job her i landet.

Som sagt er der sket meget, siden regeringen tiltrådte i 2001. Vi har fået styr på indvandringen, men det har ikke betydet, at der er kommet færre udlændinge til Danmark. I 2005 blev der givet flere opholdstilladelser end i 2001, men sammensætningen er ændret. I 2001 dominerede gruppen af familiesammenførte og flygtninge; i dag er det domineret af udlændinge, der kommer hertil for at arbejde og studere. Det er vi i regeringen vældig godt tilfredse med. Og hvorfor? Jo, vi har fået skabt en situation, hvor kommunerne har en reel mulighed for at løfte integrationsindsatsen, og som samfund har vi nu overskud til at sikre en bedre integration i det hele taget. I længden vil det skabe det mest holdbare og sammenhængende samfund.

Og som statsministeren ganske rigtigt konkluderede i sin åbningstale: Danmark er et åbent samfund.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ministeren. Så skal vi bede om ordfører for forespørgerne, hr. Steen Gade.

Steen Gade (SF):

Tak til ministeren. Der var mange tal i svaret, og jeg vil i hvert fald starte med at konstatere, at ministerens konklusion på, at vi er et åbent samfund, så vidt jeg kunne høre det, gik på, at vi mere markant end tidligere har lukket nogle ude, hindret en række danskere i at kunne blive gift med dem, de gerne vil giftes med; både etniske danskere og ikkeetniske danskere, hvad vi nu kan kalde dem. Men på den anden side har vi altså fået flere studerende og arbejdstagere.

Jeg vil godt sige noget om at blande de to ting sammen. Ministeren må selvfølgelig gerne gøre det, men jeg mener ikke, at de to ting hænger sammen, for tænk sig, om vi ikke havde haft flere studerende i en situation, hvor verden bliver mere og mere global, så havde vi i hvert fald først været på vej ned i anden og tredje rang. Og tænk, om vi ikke havde flere arbejdstagere i en situation, hvor vi skrigger på kvalificeret arbejdskraft? Så det kan egentlig ikke bruges. Det billede, der er tegnet af Danmark udadtil, er, at vi på grund af de regler er et ganske lukket samfund.

Kl. 16.55

Så var der ting, som ministeren ikke kom ind på, og hvor ministeren ikke havde nogen tal. Det

drejede sig f.eks. om sådan nogle ting, som vi andre er meget interesserede i at vide: Hvor mange tvangsægteskaber er flyttet til Malmø? Eller arrangerede ægteskaber? Hvor meget hustruvold er flyttet til Malmø.

Jeg har et par citater med. Det ene er fra LOKK-sekretariatsleder Anne Mau, der siger:

Vi har sendt aben videre. Jeg er ikke spor forbavset over, at de svenske myndigheder nu påpeger, at der er problemer. Mange ægteskaber, hvor parterne ikke kender hinanden, er endt voldeligt i Danmark, og det er logisk, at problemerne også opstår i Sverige. Vi ved jo, at mange flyttede derover for at omgå 24-års-reglen.

Op Dannerhusets chef siger det samme. Det her er fra Berlingske Tidendes store reportage om netop tvangsægteskaber.

Det, der antydes her, er, at vi har flyttet problemerne med tvangsægteskaber til Sverige, og at vi dermed også er i en situation, hvor vi gør mindre for at bekæmpe tvangsægteskaber, end vi faktisk ellers kunne gøre og ville gøre, fordi de forsvinder ud af hænderne på os.

Det synes vi er dårligt. Jeg synes faktisk, at den danske regerings indsats med hensyn til at bekæmpe tvangsægteskaber burde gøres meget skarper. Men jeg tror ikke på de metoder, man har valgt. Det er egentlig det, vi diskuterer her, at vi i stedet for har brug for en lang række andre metoder.

Det andet, ministeren ikke nævnte, er de danskere, der er fuldstændig uforstående over for, at de må bo uden for landets grænser, men gerne arbejde her i landet. Tv-dokumentaren »Forbudt kærlighed« illustrerede det. Der var en dansker, som måtte bosætte sig i Flensborg, arbejde på Lindø og med stolthed viste sin lejlighed frem i tv, for han var så stolt over sine danske møbler og alt, han havde købt i Danmark. Så han var pæredansk, men han måtte bare ikke bo i Danmark. Den slags urimeligheder kom ministeren ikke ind på.

Selv om ministeren har mange tal, synes jeg, at der er et element af selvvalgt uvidenhed over fremstillingen. For hvis vi skal have et ordentligt billede, må vi have et billede hele vejen rundt. Vi må have et billede af, hvad der sker i Sverige og Tyskland i forhold til de her problemer. Vi må også have dem belyst mere grundigt, end ministeren lægger op til.

Jeg vil godt sige på egne vegne her, at det da kan være, at der kommer tal, som måske kan bruges imod vores argumenter, men så lad dem komme frem i en samlet og grundig undersøgelse.

se. Det, jeg synes er vigtigt, er, at vi kommer videre i den her diskussion, så vi også kan få en bedre diskussion i offentligheden blandt mennesker, der diskuterer det her.

Men det sker altså ikke ved det svar, som ministeren giver. Det sker ved, at vi laver en grundig undersøgelse, som vi så kan starte diskussionen på baggrund af.

Jeg skal derfor på vegne af SF, Det Radikale Venstre og Enhedslisten fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til at iværksætte en grundig undersøgelse, der skal belyse samtlige konsekvenser af lovgivningen om familiesammenføring for at sikre et grundigere grundlag for den danske politik på familiesammenføringsområdet.

Undersøgelsen skal bl.a.

- undersøge, hvilken virkning reglerne har fået på antallet af tvangsægteskaber og arrangerede ægteskaber,
- undersøge, hvor mange der på grund af reglerne har bosat sig i udlandet med fokus på Sverige og Tyskland,
- analysere reglernes betydning i forhold til vore nabolandes lovgivning, herunder de langsigtede virkninger.

Undersøgelsen skal foretages af et uafhængigt organ og færdiggøres inden næste folketingsår.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 6).

Kl. 17.00

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Der er i første omgang spørgsmål fra hr. Søren Krarup til ordføreren.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil gerne spørge, om det er et åbent samfund, der lader porten til sit hus stå vidåben. Kan man ikke omvendt sige, at det er et samvitighedsløst samfund, der overhovedet ikke tager vare på dem, der bor i landet?

Det var det, der var tilfældet med 1983-loven. Der åbnede man porten på vid gab, og det viste sig jo også, at det førte til tilstande, som har været en krænkelser af den danske befolkning.

Så jeg hilser med stor glæde, hvad også integrationsministeren var inde på i sit svar, at der er sket en ansvarlig lovgivning, som betyder, at Danmark ikke blot er åben for enhver, der fra især den tredje verden har lyst til at flytte ind i det.

Så vil jeg lige spørge hr. Steen Gade, som er så forarget på Sveriges – og var det også Tysklands? – vegne over, at de må lade folk bosætte sig, der altså gifter sig, tvangsgifter sig i en meget ung alder: Hvorfor skulle Danmark dog være under pres, fordi Sverige ikke tør se virkeligheden i øjnene? Det er os, der har handlet ansvarligt, det er os, der har standset tvangsægteskaber, og det er altså os, der har forhindret det, som Sverige nu i almindelig politisk korrekthed kapitulerer over for. Jeg synes, det er en underlig argumentation, at netop dette samvittighedsløse Sverige, der accepterer tvangsægteskaber, skulle være et forbillede for os.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det, der er hr. Søren Krarups udgangspunkt, er, at døren har stået vidåben, og at det skulle vi gå ind for. Det går vi jo ikke ind for, det har vi ikke gået ind for, vi går overhovedet ikke ind for det, men vi går derimod ind for, at danskere skal have lov til at gifte sig. Jeg anser det sådan set for en del af et frit samfund, at man har lov til at gifte sig uden statsmagtens indblanding. Det er sådan en principiel betragtning.

Til spørgsmålet om tvangsægteskaber: Ligesom hr. Søren Krarup jo egentlig går ud fra noget, han tror – han tror, han har løst det – tror jeg, at vi har flyttet det, og jeg synes, der er megen dokumentation for det. Vi har flyttet tvangsægteskabsproblemerne, og jeg synes, at vi og også det flertal, der bærer politikken her, gør for lidt for at bekæmpe tvangsægteskaber, for det handler om mere rådgivning, det handler om en meget mere offensiv indsats over for de grupper, der er i farezonen. Og da vi var nogle folketingsmedlemmer, der var henne og kigge på de 62 berømte sager, blev vi også bekræftet i, at vi ikke gør nok i Danmark.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nu siger hr. Steen Gade, at vi har flyttet det. Men vi kan da kun flytte det, fordi Sverige er selvmorderisk naivt og accepterer tvangsægtes-

skaber, hvor vi er ansvarlige nok til at sige, at vi ikke vil have med tvangsægteskaber at gøre. Skal Sveriges samvittighedsløshed binde os? Det var dog en underlig argumentation.

Det, der er sket – og det er jo også det, ministeren så overbevisende har redegjort for – er jo altså, at der efter katastrofen fra 1983, som selvfølgelig også kørte under radikal-socialdemokratiske regeringer op igennem 1980'erne og 1990'erne, og efter at det havde afsløret sig som en katastrofe, nu i 5 år har været en lovgivende regering og et støtteparti, som har sørget for, at denne katastrofe er blevet dæmpet. Det er en lykke for landet, og jeg synes, at hr. Gade skulle glæde sig over det.

Så vil jeg lige tilføje: Hvorfor har vi fået denne debat? Vi havde i går et åbent samråd, hvor præcis de samme ting blev sagt af de samme mennesker. Er det ikke at spille Folketingets tid, at vi nu også skal have en debat hernede?

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Man kan måske sige til hr. Søren Krarup, at sådan nogle forslag er indleveret for lang, lang tid siden. Jeg troede, hr. Søren Krarup anede noget om, hvordan vi arbejder i Folketinget. Jeg synes ikke, debatten er unødvendig, for den fokuserer netop på, at der er nogle, der mener – som hr. Søren Krarup – at det ikke skal være tilladt for danskere at gifte sig frit. Det er jo det, der gør, at andre mennesker ude i verden opfatter os som et lukket samfund, og det er det, der gør, at en række danskere i forskellige situationer som ham af fremmed herkomst, der må bo i Flensborg og ikke kan få lov at bo tæt ved sin arbejdsplads på Lindø, opfatter det som urimeligt.

Der er jo steder, hvor tvangsægteskaber eller arrangerede ægteskaber, kan man sige, ender. Det kunne være i Malmø, men det kan da også være i Pakistan. Hr. Søren Krarup tror, at man bare kan løse problemet ved at lave nogle restriktive grænser i Danmark, som er urimelige over for en række mennesker. Men åben flytter jo.

Kl. 17.05

Det er jo i stedet en meget stærk påvirkningsindsats, der skal til i de miljøer, hvor der er en risiko for tvangsægteskaber, nemlig hjælp til den unge pige, hjælp til den unge mand, der bliver presset, og et pres på de forældre, som vil presse deres unge.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg kan jo godt høre, hvad det handler om, og jeg synes faktisk, at det hele tiden har været dejligt at høre, hvor SF står i udlændingedebatten siden 2001. SF synes sådan set, det hele var godt før 2001: Det var godt, at vi kunne få alle de familiesammenføringer, og det var godt, at vi fik hele tilstrømningen ind over grænsen på den måde, vi gjorde. Det synes jeg er helt fair at man står ved. Det er i orden, at man vedkender sig den politik, man har.

Der er blot en ting, jeg undrer mig meget over, og det er, at den situation, der var på integrationsområdet i 2001, da den nuværende regering kom til, jo var horribel. Der var der jo i den grad store problemer set i sammenhæng med indvandringen til Danmark, at vi simpelt hen skubbede folk ud til en side. Det kan godt være, vi gav dem bolig i Danmark, men derefter skubbede vi dem ud på passiv hjælp, fik dem ikke ind i vores fællesskab, fik dem ikke integreret. Og jeg kan næsten ikke tro, at hr. Steen Gade ikke mener, at folk skal integreres. Noget af det, der gør, at integrationen har virket nu, er jo netop, at der kommer en mindre strøm af den gruppe, som er mere tidkrævende, og som det kræver langt flere ressourcer at få integreret.

Synes hr. Steen Gade ikke, at det er et godt resultat, at vi nu er nået dertil, hvor integrationen begynder at have nogle virkninger?

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Når man hører folk fra regeringspartierne, kan man somme tider undre sig over, hvor længe endnu man skal bygge sin vurdering af det, der foregår i virkeligheden, på noget fra for 5 år siden. Skal vi, hvis de samme partier – hvad Gud må forbyde – stadig er ved magten om 5 år, også måle det på, hvad der skete for 10 år siden? Man må jo vurdere det på, hvad der sker nu.

SF har hele tiden sagt, at der var ting, der skulle kigges på. Vi er ikke gift med den politik, der var før. Vi støttede den for øvrigt i lange perioder overhovedet ikke, det gjorde Venstre derimod – bare som en afklaring.

Det, der er spørgsmålet her, er: Mener Venstre virkelig ikke, at der er nogen omkostninger ved den her lovgivning? Endnu er det jo bare fremstillet, som om det er uden problemer. Det er jo den modsatte virkelighed, mennesker ser, når de ser folk, der ikke kan bo i Danmark, men må

flytte til Sverige eller Tyskland for at få lov at bo med den ægtefælle, de ønsker at bo med.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Den smuttede. Nu er det altså også hr. Steen Gade, der pludselig stiller spørgsmål den vej her. Det spørgsmål vil jeg opfordre hr. Steen Gade til at stille igen, når jeg bliver ordfører på talerstolen; så er chancen der.

Måle det, siger hr. Steen Gade, skal vi hele tiden måle 2001 i forhold til i dag? Ja. Det er faktisk det, der er væsentligt. Jeg siger faktisk tak for konklusionen, for det er jo så lysende klart, at når man har lavet en ny lovgivning, så skal man da måle virkningen af den. Og det er det, vi har gjort nu.

Det ville være dejligt, hvis hr. Steen Gade og SF bare kunne komme så langt, at de siger: Egentlig bryder vi os ikke om 24-års-reglen, egentlig bryder vi os ikke om tilknytningskravet, egentlig bryder vi os ikke om alle de andre ting, der er gennemført, men o.k., vi må erkende, at de er med til at hjælpe på integrationen.

Hvis blot SF kunne nå dertil, er vi jo nået langt, i stedet for at sige, at det kan man ikke måle på. Det kan jeg da godt forstå at SF siger de ikke vil, for der kan jo måles resultater her, de er jo netop synlige nu. Jeg er så glad for, at den her forespørgsel er stillet, for nu får vi mulighed for at markedsføre alt det, der er opnået til gavn for alle de udlændinge, der er i landet.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Nu bliver jeg helt forvirret. Det er da vist mig, der har stillet et forslag om, at vi skulle vurdere, hvad der er sket de sidste 5 år, og at det skulle måles, og det er da vistnok det, jeg forventer at fru Irene Simonsen om lidt vil sige nej til. Men hvis det her er et udtryk for, at fru Irene Simonsen vil støtte vores forslag, så er det jo godt. Fru Irene Simonsen reagerer på automatpiloten, hun har en bestemt opfattelse af, hvad jeg mener, og altså må hun være imod det.

KI. 17.10

Men det, der står her, og det, som fru Irene Simonsen skal tage stilling til i dag, er: Ønsker hun en undersøgelse, hvor vi får nogle af de tal, som ministeren har nævnt, og hvor vi får nogle andre elementer, hvor vi får hele problemstillingen belyst ud fra, hvad der er sket netop de sidste 5 år under den her regering, uden på forhånd at have skrevet resultatet? Det er det, der står i

det forslag, som jeg fremsætter. Det betyder ikke, at jeg ikke mener noget om det, men det betyder, at det er det, Folketinget i dag skal tage stilling til.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Hr. Steen Gade har været med til at stille en forespørgsel, hvor han spørger, hvad ministeren kan oplyse om konsekvenserne af den samlede lovgivning angående familiesammenføringer, og er så også med til at fremsætte et forslag til vedtagelse, hvor han gerne vil have lavet en undersøgelse. Det er da også i sin orden, men jeg synes lidt, vi mangler at få at vide, hvad SF vil på det her område.

Det, der undrer mig, og som jeg nu spørger om og godt vil have svar på, er, om hr. Steen Gade mener, at det var fuldstændig uden problemer og helt i sin orden, at efterkommerne af de første indvandrere hentede deres ægtefælle ikke engang i deres gamle hjemland – for sådan har det egentlig ikke været, mange af dem var jo født i Danmark – men for tyrkernes og pakisternes vedkommende var der jo 80-90 pct. af de unge mennesker, der hentede en ægtefælle i det land, deres forældre oprindeligt kom fra.

Det synes jeg er et problem, når man har valgt at bosætte sig i Danmark. Det ved jeg ikke om hr. Steen Gade synes er et problem, men det lyder ikke, som om han synes det.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det synes jeg er mærkeligt. Jeg har stået, synes jeg selv, og tordnet mod arrangerede ægteskaber og tvangsægteskaber. Det må jo være arrangerede ægteskaber, fru Henriette Kjær mener i den her sammenhæng, for det er jo det, der er problemet: om det er arrangeret. Der har jeg sagt at den her regering gør for lidt.

Det, regeringen gør, er, at man strikt vælger nogle bureaukratiske regler, som rammer en masse mennesker, bl.a. en lang række konservative kernevælgere – så vidt jeg ved – som i mange år af deres liv arbejder i udlandet.

Så der er ingen grund til at misforstå det. Det var ikke uden problemer, at så mange fandt deres ægtefæller i det, der kunne kaldes hjemlandet, for en del af det ved vi godt er arrangeret – mere eller mindre synligt.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Men hvad er det så, vi skal gøre? Nu har regeringen jo foretaget en række ændringer, herunder indført 24-års-reglen, og det synes vi selv er en god løsning på et svært problem. Men hvad er det så, SF synes man kan gøre mere offensivt, for det har jeg meget svært ved at se?

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg skal nok svare, men det, der var mit ærinde i dag, var, om ikke vi i fællesskab kunne lave en undersøgelse af det her og få et nyt grundlag at diskutere på, for det er sådan set ikke så svært for mig at sige, at vi mener, at ved at lave 24-års-reglen laver vi et overgreb på menneskers individuelle rettigheder, og tilknytningskravet har samme karakter. På mange måder virker tilknytningskravet på mange mennesker endnu mere urimeligt. Hvis jeg skal være helt ærlig, synes jeg, vi har alt for lidt diskussion af tilknytningskravet, for det virker endnu mere urimeligt. Det er vores synspunkt.

Hvis vi får sådan en undersøgelse, kunne vi måske på begge sider af den her diskussion, som handler om to ting, 24-års-reglen og tilknytningskravet, få en debat, der måske gav lidt flere chancer for, at vi kunne komme til at snakke sammen og dermed også få lidt mere gang i en udvikling for mit vedkommende væk fra den måde at håndtere det på, som sker nu, men der kunne dem, der stemte for det, jo godt have andre motiver.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Den sidste spørger, jeg har på listen, er hr. Jesper Langballe.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er en mærkelig virkelighedsfjern måde, hr. Steen Gade skelner mellem arrangerede ægteskaber og tvangsægteskaber på. Tvangsægteskaber er arrangerede ægteskaber, hvor de unge mennesker har sagt nej, fordi de har fået smag for danske forhold, hvor det er sådan, at man forelsker sig og vælger sin ægtefælle selv. Så enkelt er det.

Jeg kan forstå – og det vidste jeg godt i forvejen – at hr. Steen Gade tror på det multikulturelle samfund, hr. Steen Gade tror ikke på den nationale sammenhængskraft, han tror på, at Danmark bare er et beboet område. Det kan jeg for-

stå – eller jeg kan forstå, at jeg ikke kan forstå det.

Men der er noget andet, jeg slet ikke kan forstå. Det er, at hr. Steen Gade er bedøvende ligeglad med tvangsægteskaber. Der er jo ikke noget som helst bud på, hvordan man skal løse problemet.

Kl. 17.15

Vi siger: Vi vil ikke finde os i tvangsægteskaber. Det er en nedværdigelse af mennesker. Og som fru Irene Simonsen sagde: Vi er ikke forelskede i 24-års-reglen, vi kan godt se, at der er nogle, der bliver ramt, vi synes, det er beklageligt, men over for det står truslen om en nedværdigelse af unge mennesker, som vi ikke vil have.

Hvad er hr. Steen Gades bud på, hvordan man løser problemet?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det kommer nu. Hr. Steen Gade.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

For det første er jeg stor tilhænger af national sammenhængskraft, men det indeholder jo også, at man skal inkludere de nye danskere. Det skulle Dansk Folkeparti lige tænke lidt på; det er nemlig national sammenhængskraft.

Jeg er akkurat lige så forbitret over tvangsægteskaber og arrangerede ægteskaber som hr. Jesper Langballe. Det er der, hr. Jesper Langballe går fuldstændig galt i byen. Det, jeg ikke tror på, er, at de regler, som hr. Jesper Langballe bruger, løser det problem. Det gør nogle af de andre instrumenter, som vi da heldigvis også bruger: rådgivning, offensiv indsats. Jeg har tidligere foreslået, at vi også skulle være opsøgende, hvis folk forsvinder, lidt oftere sende folk ud til de lande, hvor unge mennesker f.eks. forsvinder, for virkelig at sætte tomme kruserne på de miljøer, som vil tvinge deres unge mennesker til at gifte sig med nogen, som de ikke selv har valgt.

Det er jeg lige så optaget af som hr. Jesper Langballe, men jeg vil ikke være med til at bruge de midler, som hr. Jesper Langballe anviser, fordi de har så mange bivirkninger eller dårlige virkninger. Og så er der et fundamentalt rets-synspunkt om, at mennesker, at en dansker skal have lov til at kunne gifte sig frit.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Hr. Steen Gade vil ikke bruge de midler. Fint nok, men så skulle hr. Steen Gade selv foreslå

nogle midler. Hvis hr. Steen Gade havde en opskrift på, hvordan man kunne hindre tvangsægteskaber uden de generende bivirkninger ved 24-års-reglen, så ville jeg simpelt hen indstille ham til Nobelprisen. Problemet er jo altså, at 24-års-reglen er fremragende til det, den er skabt til, og så har den nogle andre uheldige bivirkninger.

Hr. Steen Gade mener, man kan undersøge sig frem til tingene, hr. Steen Gade mener, man kan lave en statistisk undersøgelse, hvor man tæller tvangsægteskaber, der ikke har fundet sted. Det kan man ikke. Det nærmeste, vi kan komme et talvidnesbyrd om 24-års-reglens gavnlige effekt, er den undersøgelse, som fru Henriette Kjær henviste til, af, hvor mange der nu i forhold til før finder sig en ægtefælle blandt danskerne.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg vil godt sige til hr. Jesper Langballe, at i forhold til tvangsægteskaber er det, vi er i gang med, jo at eksportere et dansk skabt problem til Sverige. Det er et citat fra Dannerhusets leder, og det er jo altså nogle folk, der arbejder med det her. De er jo ikke enige med hr. Jesper Langballe i, at vi har løst problemet. Vi har flyttet det.

Det, jeg siger, og det, den her debat skulle handle om, var, om man kunne bevæge, nu tror jeg ikke hr. Jesper Langballe, men måske et par andre i regeringspartierne til at sige: O.k., skulle vi ikke kigge på det her, skulle vi ikke få en grundig dokumentation både af det, som siges fra regeringens side, og det, som siges fra oppositionens side, og så tage det grundlag ind? Det ville ikke være en statistik, som hr. Jesper Langballe taler om; det er jo lige præcis en undersøgelse med interviews og folk, der har forstand på, hvordan man finder ud af, hvad der faktisk sker. Det, der er karakteristisk i dag, er, at vi faktisk ikke ved, hvordan de regler virker.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak. Så er der ikke flere spørgsmål. Vi går dermed til næste ordfører, og det bliver fru Irene Simonsen.

Irene Simonsen (V):

Jeg vil gerne starte med at takke for den her debat. Nu synes jeg, at hr. Simon Emil Ammitzbøll måske lige skulle høre, hvad jeg siger, før han markerer, men det er helt i orden.

Kl. 17.20

Jeg ville egentlig starte med at takke for, at man har stillet den her forespørgsel. Jeg har glædet mig længe til at skulle ned i salen i dag til den her debat, for vi er faktisk så langt i arbejdet med en ny, fair udlændingepolitik og integrationspolitik, at man nu begynder at se virkningerne af det. Og der er dog ikke noget bedre, end når oppositionen kan stille en forespørgsel, hvor man får mulighed for at komme herved og, ja ikke prale, for nu kommer jeg jo fra Jylland, og der praler vi ikke, men fortælle sandheden om, hvordan tingene virker.

I 2001 havde vi i Danmark det billede af hele udlændingepolitikken, at der kom så mange strømmende ind over grænserne, og at folk, der kom og blev familiesammenført i Danmark, ikke anede, hvilket land de kom til, ikke anede, hvilken kultur de kom til, og slet ikke var forberedt på at skulle være en del af fællesskabet Danmark. Den gruppe af mennesker kom i så stor en strøm, at der førhen ikke var ressourcer og slet ikke blev sat ressourcer nok af til at få dem inkluderet i vores samfund, til, at de kunne blive en del af vores fællesskab.

Det gjorde, at vi stod med store problemer, og man kan jo kun konstatere, når vi tænker tilbage til 2001, at det altså ikke kun var Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti, der havde den opfattelse, for der var altså vælgere, der skiftede side og sagde: Det her er vi nødt til at få gjort noget ved, det holder ikke.

Der blev gjort noget ved det, og det første mål var at få ændret på indvandringsmønstret og først og fremmest at tage udgangspunkt i: Hvad er virkeligheden? Når vi kunne se, at integrationen ikke virkede generation efter generation, var vi jo klar over, at der var noget galt; så skulle der sættes ind.

Noget af det første, man kunne konstatere, var, at de unge mennesker, specielt de unge piger, ingen uddannelse fik, intet arbejde fik. De blev gift tidligt, familiesammenført med en fra hjemlandet, og man beherskede så ikke det danske sprog i hjemmet, børnene voksede ikke op med det danske sprog, kvinden/moren kom aldrig i gang med uddannelse, kom aldrig i arbejde, som er en vej til at blive inkluderet i det her samfund, til at blive en del af fællesskabet.

Det mønster skulle ændres. Derfor iværksatte regeringen og med fuld støtte fra Venstre forskellige initiativer, herunder også 24-års-reglen og tilknytningskravet. Det har virket, og ministeren har så fint redegjort for i dag, hvorledes

det har virket. Danmark er et åbent land, et åbent land for alle, der kan og vil inkluderes i det her samfund, for dem, der vil integrere sig, være en del af fællesskabet.

De kommer hertil i store strømme nu, tager del i vores arbejdsmarked, i vores uddannelses-system, og der er stadig væk familiesammenføringer, hvor tilknytningskravet og 24-års-reglen bliver overholdt og vægter til en familiesammenføring til Danmark, hvor vi nu bare får den strøm minimeret, således at vi også kan få dem ind i fællesskabet, ind at blive integreret, blive en del af Danmark, så vi ikke, som vi desværre har oplevet i mange år, har stået med en kultur i Danmark, der hed dem og os. Vi skal have mennesker her til landet, så vi får en vikultur. Vi skal sørge for, at vi ikke tager flere ind, end at vi kan give de mennesker nogle ordentlige vilkår, og det gælder rettigheder, men bestemt også pligter. Det var jo en af de nye ting, der kom til: at nu hedder det ikke kun, at man har rettigheder, nu har man også pligter til at være en del af det her samfund og opfylde de almindelige krav, der skal opfyldes for at kunne blive inkluderet og ligeværdig her i Danmark.

Der er mange ting, man kunne nævne som gode tiltag, der er sket de sidste 5 år, også ud over lovgivning, altså det, der decideret har været behandlet her i salen og er blevet lovgivet om. Vi kan nu se, at Danmark stadig er et åbent samfund; indvandringen til Danmark er ikke blevet mindre, det er bare nogle andre, der kommer og vil være en del af fællesskabet. Vores integration begynder at lykkes. Vi ved, at der endnu er veje fremad, og vi må holde fast i, at integrationen skal lykkes, men det kommer, og jeg glæder mig til den dag, der ikke høres »dem« og »os«, men »vi« i det danske samfund.

Kl. 17.25

Jeg skal samtidig sige, at jeg har et forslag til vedtagelse, der fremsættes af Venstre, Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti, og det lyder således:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget tager integrationsministerens redegørelse til efterretning. Folketinget konstaterer med stor tilfredshed, at regeringen for at styrke grundlaget for en vellykket integration har nået de fastsatte mål om at begrænse antallet af familiesammenføringer, og at regeringen fremmer

indvandringen af kvalificeret arbejdskraft og studerende.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 7).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Der er så en stribe spørgsmål. Det første kommer fra hr. Simon Emil Ammitzbøll.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg skal sige til fru Irene Simonsen, at det jo var, fordi jeg havde regnet med, at Venstre ville tilslutte sig oppositionens forslag, og at jeg skulle takke for det, at jeg så hurtigt meldte mig på talerlisten.

Vi hørte før til hr. Steen Gades indlæg den ene taler efter den anden fra Dansk Folkeparti og Venstre, der fortalte om de ulykkelige skæbner omkring tvangsægteskaber, og det er noget, vi alle sammen skal tage alvorligt. Derfor undrer det mig også, at det overhovedet ikke er medtaget i det forslag til vedtagelse, som fru Irene Simonsen lige har læst op fra Folketingets talerstol.

Venstre og Det Radikale Venstre er uenige om familiesammenførselsreglerne – fair nok, men Det Radikale Venstre har jo nu sammen med den øvrige opposition, åh undskyld, sammen med SF og Enhedslisten fremsat et forslag, hvor vi gerne vil undersøge de egentlige effekter af tvangsægteskaber.

Kunne det ikke være spændende, om vi i fremtiden kunne basere den her diskussion på viden og fakta i stedet for på henholdsvis fru Irene Simonsens og mine egne mavefølelser?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg starter lige med det første spørgsmål i forbindelse med det forslag til vedtagelse, vi fremsætter. Det forslag til vedtagelse, vi fremsætter her, følger sådan set bare op på forespørgslen og det spørgsmål, der er stillet dér, nemlig om det er rigtigt, at Danmark er et åbent land. Så det er sådan set kun en vedtagelse i forhold til det spørgsmål, der er stillet i forespørgslen.

Med hensyn til tvangsægteskaber og en undersøgelse: Jamen jeg ved godt, at Radikale elsker undersøgelser. Jeg har jo utrolig mange gange hørt om den ene undersøgelse, den anden

undersøgelse og den tredje undersøgelse. Man kan sige, at jeg jo heller ikke er akademisk belastet, og det kan man så komme efter mig på efterfølgende, men det, det her handler om, er jo tal, og hvis man kigger på nogle tal – og det kan jeg, for det har jeg lært, det er den uddannelse, jeg har – kan man jo se, hvordan ægteskabsmønstret har ændret sig væsentligt, det vil sige, at når unge mennesker i dag bliver gift, taler man dansk i hjemmet, man har haft den samme opvækst i den vestlige kultur og har et helt andet fundament for at få startet sin familie og dermed givet sine børn en hurtigere start på integration og inkludering i det her samfund. Og det er jeg ret sikker på at hr. Simon Emil Ammitzbøll også er meget interesseret i.

Når man kigger på de tal her, kan man se, at tvangsægteskaber kan det jo ikke være, for ægteskabsmønstret har ændret sig.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak. Jeg går ud fra, at Simon Emil Ammitzbøll ønsker ordet endnu en gang, værsgo.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Nu er det jo ikke, fordi jeg skal tage selvtilliden fra Venstres ordfører, men jeg synes faktisk ikke, at fru Irene Simonsen er så god til at se på tal, som hun selv siger fra talerstolen, for de tal, der nævnes, dækker jo over et mørketal, et mørketal af folk, der tager ud fra vores land og stadig væk bliver tvangsgift, men bare bliver det i andre lande, en eksport af tvangsægteskaber, fordi regeringerne hellere vil være fast end fair.

Kl. 17.30

Det er jo ikke rimeligt at påstå, at vi ved alt om de her ting, og det er ikke rimeligt, at man i øvrigt fremsætter et forslag til vedtagelse uden det her, når fru Irene Simonsen og derefter to ordførere fra regeringens støtteparti håner hr. Steen Gade for ikke at tage tvangsægteskaber alvorligt. Denne regering er jo mester i at lave undersøgelser og kommissioner om hvad som helst. Jeg vil gerne spørge fru Irene Simonsen: Hvordan kan det være, at lige præcis familiesammenførselsregler ikke må baseres på viden?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Altså, jeg kan undre mig over, at man siger, at vi ikke tager tvangsægteskaber alvorligt. Jeg kan ikke stille spørgsmål til hr. Simon Emil Ammitzbøll lige nu, det kan komme senere, men jeg kan

jo undre mig over, at De Radikale siger det. For jeg har længe tænkt over, hvad der sker for et parti, der går ind for, at 24-års-reglen skal ophæves, at tilknytningskravet skal væk, og at man vil tilbage til, at der er langt større chance for at udnytte unge i tvangsægteskaber og arrangerede ægteskaber til stor skade for mange unge mennesker. Tvangsægteskaber og arrangerede ægteskaber fylder meget i både mine følelser og som mavefølelser.

Men det her bygger ikke kun på følelser og mavefølelser. Vi har fået nogle tal fra Sverige. Sverige skriver: Ja, Danmark eksporterer sikkert nogle til Sverige, fordi der er den lovgivning, der er. Jeg kan kun på det kraftigste appellere til Sverige og svenskerne og den svenske regering om, at man der tager problemet alvorligt og får ændret på lovene og får hjulpet de unge mennesker, der er i knibe.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Ja, det er jo nogle gange sådan, at kærlighed træder i stedet for fornuft. Og derfor har fru Irene Simonsen jo det problem, at kærligheden til de regler, man har lavet, måske indimellem træder i stedet og gør, at det er det, der bærer, hvilket betyder, at der så ikke er plads til fornuften. Det er ligesom med hr. Jesper Langballe, som jeg kunne forstå var forelsket i 24-års-reglen.

Hvis fru Irene Simonsen var bare halvt så optaget af tvangsægteskaber, som fru Irene Simonsen ofte giver udtryk for at hun er, ville hun nok lytte til LOKK, altså Landsorganisationen for Kvindekrisecentre, som siger, at 24-års-reglen ikke virker på tvangsægteskaber, eller lytte til Det Etniske Konsulentteam i Københavns Kommune, som siger, at 24-års-reglen ikke duer til at bekæmpe tvangsægteskaber med. Så jeg vil spørge fru Irene Simonsen: Kunne vi ikke få en ærlig erkendelse af, at grunden til, at man er så optaget af 24-års-reglen, er, at man er forelsket i den, og ikke, at man ønsker at bekæmpe tvangsægteskaber, for det duer den faktisk ikke til?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Måske har jeg hørt forkert, med hensyn til hvad hr. Jesper Langballe sagde. Jeg hørte ikke hr. Jesper Langballe sige, at han var forelsket i 24-års-reglen. Jeg hørte hr. Jesper Langballe sige og bekræfte, hvad jeg tidligere har sagt, nemlig at 24-års-reglen ikke er det kønneste, vi har, men er et af de bedste redskaber, vi har. Det allerbedste

redskab kan man se i »Årbog om udlændinge i Danmark«, når man slår op og ser de tal, der er, for det er jo tilknytningskravet. Det er det, de fleste får et afslag på baggrund af, tilknytningskravet, så det er jo det, der reelt virker.

24-års-reglen har en helt anden virkning, nemlig at et ungt menneske får muligheden for at tage og afslutte en uddannelse. Den unge pige, som sidder hjemme og er klemmt af pres fra familien om, at hun skal arrangeres gift med en, får en uddannelse, hun får mere modenhed, hun kommer ud i nogle situationer under uddannelsen, hvor hun bliver mere stærk, mere moden til at kunne sige fra over for familien. Og der gælder 24-års-reglen.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jamen det er egentlig fantastisk, for fru Irene Simonsen taler jo imod resten af regeringen, som siger, at man ikke kan vide, om 24-års-reglen har forebygget tvangsægteskaber, det har regeringen sandelig ingen viden om. Ministeren har stået i Folketingets spørgetime og sagt: Det kan man ikke vide. Og hr. Jesper Langballe siger, at man ikke kan tælle tvangsægteskaber, der ikke er indgået.

Det, vi kan vide, er, at de, der rent faktisk arbejder ude i felten og gør en indsats for det her, Etnisk Konsulentteam i København og LOKK, siger: 24-års-reglen virker ikke til at bekæmpe tvangsægteskaber med. Men hvis fru Irene Simonsen var så sikker på det, som fru Irene Simonsen sagde, ville hun måske ty til at lave en egentlig undersøgelse, som det er foreslået her i dag. Hvis selvsikkerheden rakte til det, ville man nok bide til bollen og sige: O.k., lad os lave den undersøgelse, vi kunne jo starte med de 61 sager, vi kender, og som vi tidligere har diskuteret, hvor der er givet afslag specifikt på grund af mistanke om tvangsægteskaber. Der kunne man undersøge, hvad der er sket, om tvangsægteskabet er blevet fuldbyrdet i udlandet, eller hvad der på anden måde er sket med de unge mennesker. Men det tør regeringen ikke, det tør Venstre ikke, og det tør fru Irene Simonsen garantere heller ikke.

Kl. 17.35

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Hvis hr. Morten Østergaard også ville prøve at lytte til, hvad jeg siger, ville hr. Morten Østergaard have hørt, at jeg fortalte om den 24-årige

pige, der før blev gift som 18-årig, og som ingen uddannelse fik. Dengang hr. Morten Østergaards parti sad i regering, var det således, at hun blev gift som 18-årig, hun fik børn, hun fik ikke en uddannelse, hun fik ikke lov at komme ud og blive en del af fællesskabet og det danske samfund, og hun fik ikke lov at have chancen for at blive moden til at kunne sige fra over for familien.

Det gør hun nu. Nu har hun muligheden for at nå at få en uddannelse, komme ud og blive en integreret del af det øvrige samfund, stifte venskaber med andre danskere, andre udlændinge og få støtte og hjælp til netop at kunne sige fra. Og det var det, jeg sagde. Der tror jeg 24-års-reglen har en virkning. Og jeg hører det i øvrigt også fra pigerne selv.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg er efterhånden blevet noget forvirret omkring regeringens politik på det område, for begrundelserne for 24-års-reglen svinger meget. Nogle gange er begrundelsen, at den er der af hensyn til integrationen, andre gange er den der af hensyn til spørgsmålet om at begrænse tvangsægteskaber. Det svinger sådan frem og tilbage fra det ene øjeblik til det andet.

Topmålet var vel nået, da fru Irene Simonsen svarede på et tidligere spørgsmål, at årsagen til, at man for regeringspartierne og Dansk Folkepartis vedkommende i forslaget til vedtagelse ikke nævnte spørgsmålet om tvangsægteskaber, skulle være, at forespørgslen ikke handler om det. Men hvis man nu læser, hvad forespørgslen handler om, handler den om konsekvenserne af den samlede lovgivning vedrørende familiesammenføring. Jeg vil bare spørge fru Irene Simonsen: Er det ikke et meget væsentligt spørgsmål at stille, om konsekvenserne af lovgivningen er flere eller færre eller det samme antal tvangsægteskaber?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Altså Venstres politik på udlændingeområdet har en helt klar sammenhæng, og det har den haft hele vejen igennem. Jeg har gentagne gange fra denne talerstol sagt, at 24-års-reglen og tilknytningskravet tilsammen er de bedste værktøjer mod tvangsægteskaber og arrangerede ægteskaber.

Med hensyn til forespørgslen vil jeg gerne læse videre, for der står:

» ... hvilke planer regeringen har for at sikre, at denne lovgivning kommer i overensstemmelse med statsministerens erklæring i sin åbnings-tale om, at Danmark er et åbent samfund?«

Det er det, vi konstaterer i vores forslag til vedtagelse, nemlig at Danmark stadig er et åbent samfund, den samlede indvandring til Danmark er ikke mindre, end den var i 2001.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jamen det er jo godt, at fru Irene Simonsen interesserer sig for spørgsmålet om konsekvenserne af tvangsægteskaber.

Så er det bare, jeg spørger mig selv og måske også fru Irene Simonsen, hvorfor det så er så-dan, at fru Irene Simonsen ikke vil sørge for, at vi får undersøgt, hvad konsekvenserne af den samlede lovgivning på familiesammenføringsområdet er med hensyn til at begrænse antallet af tvangsægteskaber, altså om det er den rigtige form for lovgivning, og om det er tilstrækkeligt til at forhindre tvangsægteskaber, så vi har en mulighed for at se, om lovgivningen rent faktisk virker godt nok.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg er ked af det, men jeg kan desværre ikke gøre andet end at gentage noget, jeg har sagt tidligere, og det er, at vi godt ved, at der er en henvendelse fra Sverige om, at man der ud fra en undersøgelse har konkluderet, at der altså er nogle, der nu bor i Sydsverige, i Malmø og i Skåne, for hvem det har handlet om arrangerede ægteskaber og tvangsægteskaber.

Det er jeg da forfærdelig ked af at de gør, men jeg sidder ikke som folkevalgt lovgiver i Sverige. Jeg kan ikke lovgive for Sverige. Jeg fornemmer, at der er et stemningsskifte i Sverige, og at man nu skal til at kigge på de her problemer, og det håber jeg man vil, for først når man kigger på de her problemer, har man jo reel medmenneskelighed med i forbindelse med at hjælpe de unge kvinder og mænd, der er ramt af det problem med arrangerede ægteskaber eller tvangsægteskaber.

KL 17.40

Jeg synes, det er dybt ulykkeligt for de unge mennesker, der sidder i Sverige. Og jeg synes, det er endnu mere dybt ulykkeligt – men det kan jeg ikke blande mig i – at svenskerne ikke gør noget ved det.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Den næste korte bemærkning er fra hr. Jesper Langballe, som frafalder. Så går vi videre til den næste, fru Elsebeth Gerner Nielsen.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nu er fru Irene Simonsen jo sjældent belastet af viden. Derfor er det interessant at høre fru Irene Simonsen sige, at hun ved, at 24-års-reglen betyder, at der er flere unge kvinder, der rent faktisk får en uddannelse. Hvordan kan fru Irene Simonsen vide det?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det kan jeg, fordi vi kan konkludere i tal, at det heldigvis går bedre; det går ikke så hurtigt, som man kan håbe på, men det går bedre. Jeg har ikke de konkrete tal med mig og kan ikke huske dem i hovedet, så jeg vil ikke rode mig ud i at nævne nogle. Jeg ved bare, at der procentuelt er flere unge, der kommer i uddannelse og heldigvis for det.

Vi har også i medierne set historier om, at der på universiteterne er flere og flere unge, meget, meget dygtige piger med indvandrerbaggrund, som nu får en videregående uddannelse. Og det synes jeg er utrolig positivt i forhold til før, hvor der ikke var så mange, der gjorde det, fordi de netop lynhurtigt og allerede i en alder af 18 år blev gift og fik børn og havde opgaven med at tage sig af familien og hjemmet og dermed ikke blev en integreret del af vores samfund.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg konstaterer bare, at jeg ikke fik svar på spørgsmålet. Og fru Irene Simonsen kan heller ikke svare, for der er ikke lavet en undersøgelse, der viser noget om, hvordan 24-års-reglen virker på unges uddannelsesvalg. Det, vi kan konstatere, er, at siden midt i 1990'erne er der heldigvis et stigende antal unge med anden etnisk baggrund, som har taget en uddannelse, ikke mindst kvinder. Men der er ingen dokumentation for, hvilken virkning 24-års-reglen har. Det er jo det, vi efterspørger fra oppositionens side, altså at vi får lavet en undersøgelse af, hvordan de her regler virker.

Gør det overhovedet ikke indtryk på fru Irene Simonsen, at Landsorganisationen af Kvindekri-

secentre siger, at 24-års-reglen ikke virker? Der er trods alt tale om en organisation, der burde vide noget om området. Det samme gælder Det Etniske Konsulentteam i København, der også siger, at de ikke kan se nogen virkning af 24-års-reglen. Det er alle sammen mennesker, der arbejder med de unge, der rent faktisk er udsat for et tvangsægteskab.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jamen altså, jeg er slet ikke i tvivl om, at fru Elsebeth Gerner Nielsen synes, at det er en belastning for mig, at jeg ikke er belastet af akademisk viden; det ved jeg jo fra alle de debatter, jeg tidligere har ført med fru Elsebeth Gerner Nielsen, da hun havde det her ordførerskab. Det må så stå for fru Elsebeth Gerner Niensens egen regning, at hun hele tiden synes, at der skal tages nogle helt andre vinkler ind, og at det er ærgerligt, at jeg ikke ved mere osv.

Det, jeg kan, er at vurdere ud fra det, der hedder et almindeligt, sundt tankesæt om, at man, når man er 24 år, er modnet. Jeg tror, de fleste mennesker – og det ved fru Elsebeth Gerner Nielsen godt – har en hurtig modning, og at det går stærkt i den proces, fra man bliver 18 år, til man bliver 24. I den periode sker der meget med et ungt menneske med hensyn til modning, specielt når man også er i et uddannelsesforløb og møder en masse mennesker der.

(Kort bemærkning).

Lotte Thiim Bertelsen (SF):

Først vil jeg kvittere for, at vi nu er kommet frem til, at det er fru Irene Simonsens sunde fornuft, der fortæller hende, at 24-års-reglen forhindrer tvangsægteskaber, og ikke nogle tal, som hun har et eller andet sted fra. Det er da klar tale.

Fru Irene Simonsen henfører hele tiden til de her stakkels 18-årige piger, som før i tiden fik børn tidligt, og som ingen uddannelse fik, og som blev hurtigt tvangsgift. Jeg synes, det er prisdækkende med den her omsorg, og jeg deler den helt, for jeg er også meget imod tvangsægteskaber. Så vil jeg spørge ordføreren: Er det så ikke endnu mere farligt, hvis vi siger, at vi får sendt dem til Sverige eller til helt andre lande, hvor de absolut ingen mulighed har for at få en uddannelse, i stedet for at de bliver tvangsgift hurtigt i Danmark?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil gerne takke fru Lotte Thiim Bertelsen for, at høre efter, hvad jeg siger, og også forstår det, nemlig at jeg også meget gerne vil nå det mål, at der ikke er tvangsægteskaber. Det er dejligt at blive taget seriøst, og det kræver også, at man giver et seriøst svar.

Jeg har tidligere i dag sagt, at lovgivningerne om 24-års-reglen og tilknytningskravet tilsammen er stor forebyggelse af, at man kan indgå et arrangeret ægteskab og et tvangsægteskab i Danmark. Det har også været sagt, at man kan gøre det i Sverige, og vi har desværre også fået besked fra Sverige om, at det foregår. Det er jeg utrolig trist til mode over, jeg synes, det er forfærdelig synd for de unge mennesker, der bliver eksporteret over til den situation, og jeg håber virkelig inderligt, at svenskerne snart gør noget ved det.

(Kort bemærkning).

Lotte Thiim Bertelsen (SF):

Først vil jeg sige, at når man almindeligvis lovgiver, skeler man jo også lidt til, hvordan det påvirker ude i verden; man kan jo ikke lovgive, som om Danmark var sådan en osteklokke.

Fru Irene Simonsen bliver ved med at nævne tilknytningskravet sammen med 24-års-reglen. Så vil jeg spørge: Hvis nu vi tilføjer, at den her undersøgelse, som vi foreslår, også skal undersøge, hvordan tilknytningskravet virker, betyder det så, at fru Irene Simonsen vil være med til at få undersøgt 24-års-reglen sammen med tilknytningskravet?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Altså, det er jo sådan, at vi følger tallene. Det, man kan undersøge, og det, der er meget hurtigt at slå op, er, hvordan ægteskabsmønstret har ændret sig. Det har ændret sig fra, at der i 2001 var ca. 63 pct., der blev gift med en fra udlandet og typisk med en fra sit hjemland, hvor man kan frygte, at en del af de ægteskaber har været arrangerede – og det ved vi også at de har. I 2005 er det faldet til 38 pct., og det vil sige, at vi er på vej i den rigtige retning.

Jo mere vi får integrationen til at lykkes, jo mere vi får hjulpet de unge mennesker og dermed også forældrene til at få ændret den del af kulturmønstret, der hedder, at man ikke lader sit barn vælge ægtefælle ud fra kærlighed, jo bedre bliver det, og det er målet. Hvad Sverige

gør, hvad Tyskland gør, hvad andre lande gør kan vi ikke lovgive om i Danmark. Jeg ved, der er tæt dialog fra ministerens side om de her problemer, så det er jo ikke sådan, at man bare lukker øjnene for dem.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Og den næste ordfører i rækken er fru Lotte Bundsgaard.

Lotte Bundsgaard (S):

Socialdemokraterne er enige med forslagsstillerne i, at Danmark skal være et åbent samfund. En af hovedårsagerne til, at vores land er et så rigt, lige og godt samfund, er nemlig, at vi gennem tidene har været et åbent samfund. Vi har handlet med andre, vi har lært af andre, og vi har turdet udfordre andre. Derfor er åbenhed et vigtigt kendetegn for Danmark, et kendetegn, vi skal holde fast i. Vi skal fortsætte med at se ud i verden, vi skal ikke være os selv nok. Et åbent samfund er for Socialdemokraterne altså et afgørende element i udviklingen af det danske samfund.

Et andet afgørende element i udviklingen af det danske samfund er integration. Vores stærke fællesskab i Danmark bliver truet, hvis vi ikke bliver bedre til integration af nydanskere, end vi er i dag. Derfor er det afgørende for Socialdemokraterne, at vi forbedrer integrationen af nydanskere i Danmark. Det gøres dels ved, at der sættes turbo på integrationsindsatsen, dels ved, at vi bryder de forstokkede mønstre, der findes i visse indvandrerkrædre – mønstre, der gør, at de unge giftes med en for dem ukendt mand eller kvinde fra forældrenes eller endog bedsteforældrenes hjemland.

Et tredje afgørende element i det danske samfund er ligestilling mellem mænd og kvinder og den enkeltes ret til at gifte sig med den, man elsker. De tre elementer stiller os politikere over for en lang række krav. Socialdemokraterne er ikke i tvivl om, at vi politikere har et stort ansvar for at leve op til de krav. Vi har for det første et ansvar for at sikre, at tonen i den danske debat ikke skaber et dem og os-samfund, vi har et ansvar for at sikre en god integration, og politikerne har et stort ansvar for at sikre, at vi gør alt, hvad der står i vores magt for at forhindre arrangerede ægteskaber og tvangsægteskaber.

KL 17.50

Det er det sidste, debatten især handler om i dag. Lad mig derfor zoome ind på debatten om familiesammenføringer. Socialdemokraterne

støtter 24-års-reglen, og vi støtter tilknytningskravet. Det gør vi, dels fordi reglerne er med til at forhindre arrangerede ægteskaber og tvangsægteskaber, dels fordi reglerne er med til at lette integrationen i Danmark, fordi der kommer færre indvandrere til Danmark.

For Socialdemokraterne er det dog afgørende, at man hele tiden sikrer sig, at lovgivningen virker, som den skal. Især er det afgørende, at den lovgivning, der påvirker det enkelte menneskes liv i høj grad, undersøges. Derfor mener vi, at lovgivningen på familiesammenføringsområdet skal undersøges, ligesom man undersøgte lovgivningen om, hvordan kontanthjælpsloftet virkede.

Vi forstår helt ærligt ikke helt, hvorfor regeringen ikke vil undersøge lovgivningen. Vi forstår ikke helt, hvad det er, regeringen er bange for. Vi forstår ikke, hvorfor regeringen ikke synes, at den sammen med os har et ansvar for at undersøge, om lovgivningen virker, som den skal. Det er lidt, som om regeringen og dens støtteparti, Dansk Folkeparti, har besluttet sig for at sige: Det vil vi bare ikke undersøge, fordi det vil vi bare ikke.

Socialdemokraterne stiller sig ikke op i en krog og siger nej. Vi mener tværtimod, der er behov for en undersøgelse af, hvordan familiesammenføringsreglerne virker i praksis. Socialdemokraterne ønsker ikke ændringer, der vil få antallet af indvandrere i Danmark til at stige, men vi ønsker at afdække de utilsigtede følgevirkninger, reglerne måske har.

En undersøgelse vil sikkert vise, at reglerne virker godt, at flere nydanskere end tidligere gifter sig med en fra Danmark, fordi de i højere grad end tidligere selv kan vælge, hvem de vil gifte sig med. Men en undersøgelse vil skabe et langt bedre grundlag for den her debat. For os er det ikke afgørende, hvordan undersøgelsen gennemføres, blot den gennemføres af et uafhængigt organ, og blot den giver os oplysninger om, hvordan lovgivningen virker i praksis. Socialdemokraterne vil derfor stemme for det forslag til vedtagelse, som Enhedslisten, SF og De Radikale har fremsat.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg er for det første meget glad for at høre, at Socialdemokraterne nu melder helt tydeligt ud, at de går ind for 24-års-reglen, er enige i tilknytningskravet og også går ind for det, og er enige i

den måde, man har begrænset indvandringen på familiesammenføringsområdet på; fint, tak for det.

Så hører jeg, at man siger, at der skal laves en undersøgelse. Og der siger fru Lotte Bundsgaard, at den sikkert vil konkludere, at der er flere nydanskere, der gifter sig med en fra Danmark. Ja, det har vi sort på hvidt, det er undersøgt, tallene ligger der. Hvad er det mere, der skal undersøges? Hvad er det, fru Lotte Bundsgaard vil opnå med den undersøgelse, hvad er det for nogle ting, der skal konkluderes der?

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Selv tak til fru Irene Simonsen.

Jeg siger jo ikke, hvad der skal konkluderes i en undersøgelse, jeg siger, hvad der skal undersøges. Og det, som jeg er enig med forslagsstillerne til den her vedtagelse om, er, at vi skal undersøge, hvilken virkning reglerne har på antallet af tvangsægteskaber, hvilken virkning de har på de unges frie valg til at gifte sig med dem, de gerne vil gifte sig med.

Og jeg må sige: Jeg forstår ikke, at regeringen ikke føler et ansvar for at undersøge en lovgivning, som griber så meget ind i menneskers liv. Jeg har det sådan, at især når vi støtter lovgivningen, føler jeg et endnu større ansvar for at undersøge, hvordan lovgivningen virker i praksis, også for at undersøge, om der er nogle utilsigtede følgevirkninger i den her lovgivning.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Undskyld, jeg forstår det ikke. Ordføreren vil have undersøgt, hvad problemet er i 24-års-reglen og tilknytningskravet. Vi er enige om, at det er godt, at vi har fået vendt indvandringsmønstret; vi er enige om, at det er godt, at man nu kan se helt klare og tydelige tal for, at en nydansker gifter sig med en anden fra Danmark. Det håber jeg også vi er enige om.

Så vil jeg gå til det med, hvilken virkning det har på tvangsægteskaberne. Vi har lige fået en oplysning om, at det er et problem i Sverige, fordi der er nogle, der har fået deres unge mennesker eksporteret til Sverige, for der er det muligt at tvangsarrangere et giftermål mellem dem. Betyder det, at fru Lotte Bundsgaard så vil til at lovgive for Sverige? Vi kender til det, vi ved godt, der er et problem. Vil fru Lotte Bundsgaard fremsætte lovforslag i Sverige?

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Det kommer nok ikke som en overraskelse, når jeg siger til fru Irene Simonsen, at jeg ikke har tænkt mig, at det danske Folketing skal lovgive i Sverige. Men jeg har tænkt mig, at det danske Folketing skal gøre, som vi gør på en mængde andre områder. Når vi vedtager en lovgivning, undersøger vi, hvordan den her lovgivning virker i praksis, hvordan den virker på det, som forslagsstillerne foreslår at vi skal undersøge, nemlig antallet af tvangægteskaber og arrangerede ægteskaber, og hvordan lovgivningen virker i forhold til andre lande, hvilken konsekvens den har. Det synes jeg at vi skal undersøge. Vi Socialdemokrater står nemlig ved, at vi har været med til at vedtage en lovgivning, der griber meget ind i menneskers liv, men vi står også ved det ansvar, vi har, når vi vedtager en sådan lovgivning, og derfor synes vi, at der skal gennemføres en sådan undersøgelse.

Jeg kan egentlig undre mig over, hvorfor Venstre synes, at man skal undersøge, hvordan konstanthjælpsloftet virker, når man ikke vil undersøge, hvordan en lovgivning som den med 24-års-reglen og tilknytningskravet virker. Jeg forstår ikke rigtig, hvad det er, fru Irene Simonsen er bange for.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg vil starte med at kvittere for fru Lotte Bundsgaards melding om, at hun vil stemme for forslaget til vedtagelse. Jeg kunne jo håbe, det dannede skole, for vi har her et parti, som forsvarede 24-års-reglen og tilknytningskravet, men som har forstået, at ideen i det her forslag faktisk er at få mere grund under fødderne i de fremtidige diskussioner. Så jeg vil kvittere for det.

Så vil jeg spørge fru Lotte Bundsgaard: Kan fru Lotte Bundsgaard på lidt længere sigt forestille sig, at Danmark så fortsat er et land, hvor en dansk statsborger ikke frit kan gifte sig med den person, som vedkommende har valgt?

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Først skal jeg takke for kvitteringen.

Hvis hr. Steen Gade mener, om jeg kan forestille mig, at vi inden for en kort årrække afskaffer 24-års-reglen, er svaret klart: Nej, det kan jeg ikke forestille mig.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Nu kunne jeg jo spørge lidt drilsk, om fru Lotte Bundsgaard kunne forestille sig, at det bliver skrevet ind i Socialdemokratiets principprogram, at det er sådan et samfund, hvor man har 24-års-regel og tilknytningskrav, Socialdemokratiet ønsker.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Jeg kan fortælle hr. Steen Gade, at der i Socialdemokraternes principprogram står en hel del om ligestilling. Der står en hel del om, at det enkelte menneske skal have lov til at vælge, hvem han eller hun vil gifte sig med. Derfor er det i naturlig forlængelse af Socialdemokraternes principprogram, vi tilslutter os 24-års-reglen og tilknytningskravet. Men det er også en naturlig forlængelse af vores holdning til verden, at vi så siger: Lad os undersøge, om den lovgivning, vi vedtager, har utilsigtede følgevirkninger. Og det er derfor, jeg er så glad for, at hr. Steen Gade i dag har lagt op til en forespørgsel, der skal handle om, hvordan vi får et bedre grundlag for at diskutere det her, end vi har i dag.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Der er erfaringsmæssigt et lidt forudsigteligt forløb i den her slags debatter. Problemet er jo, at Socialdemokratiet og De Radikale gerne vil præsentere sig som et samlet regeringsalternativ, men vi ved også, at Socialdemokratiet har erkendt, at den gamle regeringskurs fra før 2001 var en katastrofekurs, og at det derfor nu skriver under på flertallets udlændingepolitik, mens De Radikale er indædt imod.

Hvad kan man så egentlig enes om? Ikke om andet, end at vi må have en undersøgelse, det har været det faste omkvæd hele tiden: Lad os få en undersøgelse, for så kan vi sidde og holde studiekreds over den. Men jeg vil sige til fru Lotte Bundsgaard, at forholdet jo er det, at der foregår undersøgelser hver dag; vi har et hamrende dygtigt embedsmandskorps i Integrationsministeriet, som løbende følger med i virkningerne af 24-års-reglen og tilknytningskravet.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Jeg ved ikke, om der var ret meget at svare på i hr. Jesper Langballes forsøg på at stille spørgsmål, men jeg kan sige, at en stor forskel på

Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne er, at vi både tager ansvar for den lovgivning, som vi mener der er behov for, og tager det ansvar så meget på os, at vi siger, at vi har et specielt ansvar for at sikre, at lovgivningen virker, som den skal.

Kl. 18.00

Jeg forstår egentlig ikke, hvad det er, hr. Jesper Langballe er bange for, når hr. Jesper Langballe ikke mener, at man kan undersøge, hvordan reglerne virker. Når vi som i dag oplever, at der ryger forskellige opfattelser rundt i Folketingssalen, og når der i udpræget grad kommer forskellige meninger frem i den offentlige debat om, hvordan reglerne virker, hvorfor mener hr. Jesper Langballe så ikke, at der skal gennemføres en undersøgelse, så vi får et bedre grundlag for at diskutere, hvordan familiesammenførelsesreglerne virker?

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Hr. Jesper Langballe for den sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er jo ikke rigtigt, at Socialdemokraterne påtager sig et ansvar; det undgår Socialdemokraterne. Socialdemokraterne siger, at det, flertallet laver, jo er godt nok, og at det kan man såmænd godt være med til. Men lige så snart der er brug for handling, sidder Socialdemokraterne med korslagte arme.

Jeg er ikke bange for en undersøgelse – overhovedet ikke. Jeg synes bare, den vil være totalt ligeegyldig, spild af tid, pjat. Vi ved godt, hvordan 24-års-reglen virker, og vi ved, at der desværre endnu ikke har kunnet findes noget alternativ til den. Der er nogle uheldige virkninger ved den, men vi holder fast på den med næb og kløer, fordi den forhindrer tvangsægteskaber.

Jeg må hele tiden spørge, også fru Lotte Bundsgaard: Jamen hvad er Socialdemokraternes bud? Er der et bedre forslag? Ikke noget med, at vi først lige skal sætte os sammen i en studiekreds og undersøge noget. Nej, hvad er alternativet?

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Man må sige, at hr. Jesper Langballe er kommet lidt langt ud i sin argumentation. Jeg har netop holdt en tale om, at Socialdemokraterne tilslutter sig 24-års-reglen, tilslutter sig tilknytnings-

kravet og gerne vil påtage sig et ansvar, men gerne vil have en undersøgelse af, hvordan reglerne virker, men så begynder hr. Jesper Langballe at tale om, hvad alternativet er. Alternativet kunne måske være, at man gjorde en smule mere for at sikre integrationen her i landet, end man gør i dag.

Jeg kan se, at hr. Jesper Langballe er forholdsvis ligeglad med, hvad jeg siger, men jeg kan sige til hr. Jesper Langballe og i hvert til dem, der lytter, at Socialdemokraterne mener, at der er behov for en undersøgelse – dels for at vise, at reglerne faktisk virker godt, dels for at sikre et bedre grundlag for debatten om, hvordan vi kan sikre en ordentlig integration af nydanskerne i vores samfund.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Jesper Langballe, og jeg skal gøre opmærksom på, at hr. Jesper Langballe har fået lov til at tale fra sin plads. Værsgo.

Jesper Langballe (DF):

Tak.

Venstrefløjen og De Radikale skal bestemt heller ikke have utak fra min side for denne debat. Det er trods alt ikke hver dag, at ens politiske modstandere direkte opfordrer en til at underholde det høje Ting med ens egne succeshistorier, og det skal ikke være tvivl om, at vi glad og gerne stiller os til rådighed.

Den stærke Herakles i den græske mytologi fik engang den tilsyneladende håbløse opgave at rydde op i kong Augias' stald, som var ubeskrivelig svinsk, men Herakles løste opgaven ved at lede en flod igennem stalden. Så drastisk er VOK-flertallet vel ikke gået til værks, men det udlændingepolitiske fallitbo, regeringsflertallet overtog fra SR i 2001, var en Augiasstald; ikke af udlændinge – det vil jeg gerne understrege – men af uansvarlighed og handlingslammelse, pyntet op med fraser om humanitet og international medmenneskelighed. Det havde skabt kaotiske tilstande med et eksplosivt stigende antal ulykkelige udlændinge på passiv forsørgelse, stigende kriminalitet og frygt og vrede i befolkningen.

I dag tør ingen vist tænke på, hvordan Danmark havde set ud nu, hvis vælgerne ikke havde sat den gamle regering på porten den 20. november 2001. Det nye flertal, som var gået til valg på oprydningsopgaven, gik imidlertid til sagen med fasthed og konsekvens. Ikke mindst

på familiesammenføringsområdet var en oprydning tiltrængt.

Vi har fået antallet af familiesammenførte at vide, så jeg behøver ikke at gentage det. Vi har hørt ministeren fortælle om det drastiske fald, der er sket fra 2002 til 2005, og som det seneste indfører vi nu en indvandrerprøve, der introducerer familiesammenførte og fremmede forkyndere til det danske sprog og de danske samfundsforhold, endnu før de kommer til landet. Det er et vidnesbyrd om, at vi tager det dybt alvorligt, når vi siger, at der ikke bare skal gives gaver til nytilkomne, men at der også skal stilles krav, og hvis der ikke er vilje til at leve op til kravene og yde noget, får det konsekvenser.

Kl. 18.05

På denne baggrund er kommunerne nu op til den 1. januar 2007 i fuld gang med at implementere aftalen »En ny chance til alle«, som skal bringe de mange udlændinge, der i mange år har siddet i passiv forsørgelse, i arbejde. Allerede nu tegner der sig et billede af, at det bliver et langt, sejt træk, men det skal lykkes. Vi har moralsk pligt til at drage disse mennesker ind i fællesskabet, når de nu er her i landet, men jeg må sige, at ligesom under hele den dynamiske proces, der er foregået, har Socialdemokraterne også i denne sag faktisk siddet med korslagte arme – jeg havde nær sagt på passiv forsørgelse – trods partiets erkendelse af, at dets gamle regeeringskurs var en katastrofekurs.

Forespørgerne mener ikke, at Danmark er et åbent samfund. Må jeg, som hr. Søren Krarup faktisk allerede har gjort, gøre opmærksom på, at det, der karakteriserer et frit og åbent hjem, er, at ikke alle og enhver kan vade ud og ind, som de vil. En banegård eller et offentligt herberg er ikke et frit og åbent hjem. Et frit, åbent og gæstfrit hjem er et hjem, hvor familien kan lukke sin dør og selv bestemme, hvornår den vil gøre det, og derfor er det VOK-flertallet, der har sørget for, at Danmark igen er et frit og åbent land.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Der er en stribe korte bemærkninger til ordføreren, og den første er fra hr. Morten Østergaard. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

I et spørgsmål til fru Irene Simonsen kom jeg vist til at fejlcitere hr. Jesper Langballe, som i et tidligere spørgsmål netop sagde: Vi er ikke forel-

skede i 24-års-reglen. Det må jo være, fordi man – som det også fremgik af hr. Jesper Langballes indlæg – synes, at selv om man ikke er helt pjattet med den, er der trods alt nogle fordele ved den, som gør, at den alligevel er god.

Når det f.eks. handler om forskning i islamisme, kan Det Radikale Venstre og Dansk Folkeparti jo finde hinanden, fordi vi er interesserede i at få mere viden om, hvad det er, der skaber islamisme rundt omkring. Det kan vi, på trods af vi har vidt forskellige udgangspunkter, og hvordan kan det så være, at vi i en sag som denne, hvor vi også har vidt forskellige udgangspunkter, ikke kan blive enige om, at det værste dog er ikke at have viden? Hvad er det, der gør, at hr. Jesper Langballe og Dansk Folkeparti insisterer på at sætte kikkerten for det blinde øje, når det drejer sig om konsekvenserne af regeringens udlændingepolitik?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg er lige ved at sige, at spørgsmålet er lidt hypotetisk, sagt lidt spøgefuldt. Jeg får egentlig helt lyst til at stemme for hr. Morten Østergaards forslag til vedtagelse og sige: Jamen så lad dem dog få deres vilje og få den undersøgelse, for den skader jo ikke en kat. Den er nærmest et fuldkommen ligegyldigt spild af penge.

Sagen er den, at der ikke er noget væsentligere end at få forsket i ting, hvor man har brug for viden, og hvor man ved, at man kan hente viden frem. Men dette her er pjat, det er ren pseudo-forskning. Evalueringen af, hvordan lovgivningen virker, foregår jo hver eneste dag.

Jeg er sikker på, at hvis der var en patentløsning, så man kunne finde en bedre regel end 24-års-reglen med de samme positive virkninger, som den har, mon så ikke der var en eller anden – ministeren, hr. Morten Østergaard eller mig, hvem som helst, et eller andet geni – der ville sige: Hov, her er den rigtig gode idé. Men den har bare ikke vist sig, og det bliver altså ikke bedre af, man sætter sig i en rundkreds og forsker lidt.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Jeg skal lige gøre opmærksom på, at for såvel en kort bemærkning som svaret på den er taletiden altså 1 minut, og jeg vil godt bede om, at man overholder taletiden.

Hr. Morten Østergaard for nok en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det var egentlig en dejlig erkendelse, som jeg synes man skulle tage til efterretning i regeringspartierne. Der vil næppe ske nogen stor skade ved at få en sådan undersøgelse, men det undrer os egentlig lidt, at man har en sådan panikangst for at få den tilvejebragt.

Kl. 18.10

Jeg tror, man er bange for, hvad resultatet vil blive, for er det ikke rigtigt, at det faktisk er sådan, at de, der rent faktisk er i frontlinjen og bekæmper de tvangsægteskaber, som finder sted ude i miljøerne og ikke ved grænseposterne, siger, at her hjælper 24-års-reglen ingenting?

Det vil da være interessant at vide for vælgerne, som skal vurdere, om Danmark skal fortsætte ad den kurs, man følger i dag, eller om man skal gå en anden vej. Det er vel relevant for dem at kunne vurdere, om kursen er rigtig eller forkert, altså om det er hr. Jesper Langballe og andre i deres nærmest religiøse tro på reglens effekt eller det er de praktikerne, der hver dag bekæmper problemstillingerne ude i miljøerne, der har ret. Hvem har ret i deres vurdering af effekterne af regeringens udlændingepolitik, når det gælder tvangsægteskaber? Jeg vil se frem til, at hr. Jesper Langballe og Dansk Folkeparti vil stemme for forslaget til vedtagelse, om ikke andet for at tilfredsstille vores ønske om at få det afklaret.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil gøre meget for at tilfredsstille hr. Morten Østergaard, men jeg tror alligevel, der går en grænse her. Jeg vil godt lige sige, at jeg overskred min taletid, fordi jeg er et høfligt menneske og gerne ville vende mig mod hr. Morten Østergaard, og så kunne jeg ikke holde øje med lampen.

Hvor ved hr. Morten Østergaard fra, at 24-års-reglen ikke hjælper? Det er fuldkommen evident, at den hjælper. Vi ved det faktisk fra de unge muslimer selv, for de siger: Vil I ikke godt bevare reglen, for sagen er jo den, at når vi er 24 år, er vi gamle nok og modne nok til at trods vores forældre, men det er vi ikke som 17-, 18- eller 19-årige. Selvfølgelig hjælper reglen.

Hvorfor skulle man i øvrigt have nogen speciel viden på krisecentrene om, hvorvidt reglen virker eller ej? Det kan jeg faktisk overhovedet ikke forstå. Der er slet ikke nogen tvivl om, at den hjælper. Den undersøgelse, fru Henriette

Kjær henviste til, viser jo, at mange, mange flere nu vælger en dansk ægtefælle, og det er jo et ganske tydeligt bevis på, at den har hjulpet og det endda meget kraftigt.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg bemærkede, at hr. Jesper Langballe i sin tale afslørede en viden, som jeg synes vi andre kunne have stor glæde af. Hr. Jesper Langballe ved, at familiesammenføringsreglerne påvirker antallet af tvangsægteskaber, og for at vi kan blive endnu klogere, synes jeg, hr. Jesper Langballe skulle fortælle os, hvor vi kan finde dokumentation for, at familiesammenføringsreglerne reducerer antallet af tvangsægteskaber.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg kan forsikre hr. Jørgen Arbo-Bæhr for, at jeg sidder inde med megen viden, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr kan have stor glæde af, så det er bare med at lukke ørerne op.

Hvorfor jeg ved at 24-års-reglen virker? Jeg har faktisk lige forklaret det, så her var ørerne ikke tilstrækkelig åbne, men jeg har lige forklaret det. Det ligger faktisk i sagens natur, at når et ungt menneske er blevet 24 år, er den forældreautoritet, som ellers ville have gennemført et tvangsægteskab, smuldret, og den undersøgelse, jeg nu nævner for tredje gang, og som fru Henriette Kjær også har nævnt, har vist en kraftig stigning i antallet af udenlandske unge, der vælger en dansk ægtefælle.

Den undersøgelse, der har været efterlyst flere gange, og som skal vise, hvor mange tvangsægteskaber der ikke har fundet sted, kan derimod ikke lade sig gennemføre. Men jeg synes faktisk, at når det er klart, at de unge nu er begyndt at vælge danske ægtefæller, må man sige: Min sjæl hvad vil du mer? Tættere på et bevis kan vi jo ikke komme.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg kan regne ud, at hr. Jesper Langballe bygger på, at sådan er det bare, for hvis vi ser på den undersøgelse, hr. Jesper Langballe henviser til, berører den ikke spørgsmålet om tvangsægteskaber med et eneste ord. Nej, det gør den ikke. Derimod siges det i undersøgelsen – og det er det, hr. Jesper Langballe måske i virkeligheden ikke har læst – at flere gifter sig med herboende udlændinge, og på den baggrund bliver det

endnu mere uklart, hvad hr. Jesper Langballe kan sige angående tvangsægteskaber.

Kl. 18.15

Når man henviser til en undersøgelse, som ikke med et eneste ord siger noget om tvangsægteskaber, mener jeg, at man samtidig må sige: Det kunne være, vi havde brug for dokumentation i en sag, der interesserer os så meget, nemlig forhindring af tvangsægteskaber. Så er vi i og for sig ligeglade med, om den unge gifter sig med en dansker, en svensker eller en tyrker.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er altså ikke nok at lukke ørerne op, for når ordene er kommet ind, skal der jo foregå et eller andet bagefter.

Jeg må sige, at jeg simpelt hen var ude af stand til at forstå hr. Jørgen Arbo-Bæhrs andet spørgsmål. Jeg har ikke lige tallet i hovedet, men det har været nævnt et par gange, og når en undersøgelse viser, at der nu er mange, mange flere udlændinge, der vælger en dansk ægtefælle, end der var før, er det selvfølgelig på grund af 24-års-reglen. Jeg ved ikke, hvad det ellers skulle være.

Hvordan forestiller hr. Jørgen Arbo-Bæhr sig at en undersøgelse, der skal komme nærmere ind på spørgsmålet, kan foretages? Det har jeg svært ved at se. Det er klart, at i en sådan undersøgelse spørger man ikke folk om tvangsægteskaber, men den undersøgelse, jeg har nævnt flere gange, siger noget om tvangsægteskaber. Jeg kan ikke komme det nærmere.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg har næsten lyst til at kalde hr. Jesper Langballe for oraklet fra Thorning, for jeg kan forstå, at hr. Jesper Langballe kan tolke tallene og helt præcist ved, at de kan oversættes til 24-års-reglen, så oraklet fra Thorning må være en rar betegnelse for hr. Jesper Langballe.

Mit spørgsmål til hr. Langballe er: Vi har hørt flere forskellige typer argumenter for 24-års-reglen. Vi har hørt, at den begrænser antallet af familiesammenføringer, og vi har hørt, at den forhindrer tvangsægteskaber. Men fru Irene Simonsen har sagt, at den ikke forhindrer tvangsægteskaber. Hvilket synspunkt går Dansk Folkeparti ind for, og hvorfor støtter man det så stærkt?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Hvis Thorning må få lov til at svare Delfi, vil jeg sige, at det egentlig ikke er så forfærdelig svært at finde ud af.

Jeg har ikke hørt fru Irene Simonsen sige, at 24-års-reglen ikke forhindrer tvangsægteskaber. Jeg hørte, at i sin lange, præcise ordførertale sagde fru Irene Simonsen det stik modsatte, så der er altså brug for lidt lydhørhed ovre på den billige langside.

Det er klart, at meningen med 24-års-reglen alene er at stoppe tvangsægteskaber. Det er simpelt hen formålet med den. Det mindre antal ægtefællesammenføringer, der finder sted, betyder jo også, at antallet af udlændinge, der kommer her til landet, begrænses, og det er da uendelig lykkeligt, når det oven i købet kan grundlægge et ungt menneskes lykke, fordi den pågældende bliver fri for at blive belemet med en ægtefælle, som han eller hun ikke har ønsket.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det var ikke lige præcis den forklaring angående tvangsægteskaber, jeg hørte. Jeg hørte faktisk fru Irene Simonsen lægge enorm vægt på, at reglen begrænser familiesammenføringer, og jeg synes sådan set også, det var ministerens melding. Det er vel også derfor, at det forslag til vedtagelse, som Dansk Folkeparti er medforlagsstiller på, ikke tager tvangsægteskaber med, eller hvad er Dansk Folkepartis forklaring på, hvorfor der ikke er fokuseret på tvangsægteskaber i det forslag til vedtagelse, man har været med til at fremsætte?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Nu er vi jo høflige mennesker i regeringspartierne og Dansk Folkeparti, så i vores svar forholder vi os altid til det, vi bliver spurgt om.

Kl. 18.20

Vedtægelsesforslaget er udformet på grundlag af selve forespørgslens ordlyd. Vi forholder os til den og gør opmærksom på, at takket være flertallet bag regeringen er Danmark faktisk et åbent samfund. Her i salen har det mest handlet om tvangsægteskaber, for det er det, oppositionen gerne vil tale om, og så taler vi da om tvangsægteskaber; det er klart. Men vi kan altså ikke få hele verdenshistorien med i et forslag til vedtagelse på to en halv linje.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Henriette Kjær.

Henriette Kjær (KF):

Da vi rigtig begyndte at få gæstearbejdere herop til Danmark i 1960'erne og 1970'erne, fungerede det på den måde, at de pakistanske eller tyrkiske mænd tog herop for at arbejde og tjene nogle hurtige penge. Opholdet her i landet skulle kun vare en kort periode, så ville de tilbage og nyde den øgede velfærd, de opsparede penge kunne bidrage til i deres respektive hjemlande. Men sådan gik det jo ikke. De kom aldrig tilbage.

Jeg ønsker mig faktisk den nye bog, »Du lovede, vi skulle hjem«, af Rushy Rashid i julegave, for det mønster, hun beskriver i bogen, er jo årsagen til, at vi står her i dag og diskuterer familiesammenføringer. Dengang for 30-40 år siden handlede familiesammenføringer om, at manden var kommet herop at arbejde, og så fandt han ud af, at han egentlig var glad for at være her, men han ville naturligvis gerne have sin familie herop. Så kom hans kone og de børn, de havde sammen, til Danmark, og det synes jeg sådan set ikke der var noget problematisk i. Vi havde selv bedt om at få den arbejdskraft herop, og selvfølgelig skulle man have mulighed for at få sin kone til landet.

Men så ændrede mønsteret sig jo fuldstændig. Børnene af indvandrerne blev ikke gift med danskere eller med de pakistanere eller tyrkere, der allerede var i landet. Nej, de skulle have en ægtefælle fra det land, deres forældre kom fra, og det problematiske var, at de børn, der var født her i landet, skulle ind i et arrangeret ægteskab. Ofte fandt forældrene manden eller konen til dem i den landsby, de kom fra, og det er her, jeg mener, det er gået helt galt, for så har det jo ikke noget at gøre med, at man gerne vil forenes med sin familie.

For mange af disse unge er det et helt ukendt menneske, de skal giftes med, og man må bare håbe, at det går godt, for ellers er det jo rigtig, rigtig træls. Men det er jo rigtig, rigtig træls for mange af disse unge mennesker. Vi ser tvangsægteskaber med ulykkelige skæbner, hvor unge piger eller mænd gerne vil ud af ægteskabet igen, og vi ser arrangerede ægteskaber, der ender voldeligt på grund af de frustrationer, der opstår, når to kulturer mødes, og to, der i øvrigt ikke har haft lejlighed til at finde ud af, om deres kemi passer sammen, pludselig skal være mand og kone og bo sammen.

Denne form for familiesammenføring betyder ikke bare store omkostninger for mange mennesker; den betyder også, at integrationsopgaven bliver uendelig svær, og at risikoen for parallelsamfund vokser. Der sker jo det, at når en kvinde med udenlandsk baggrund får en mand, der ikke kan tale dansk, herop, har han en forventning om, at der skal tales f.eks. tyrkisk i hjemmet. Så får de et barn, som de også taler tyrkisk med, og dermed bliver barnet dårligt til dansk, selv om det er født i Danmark.

Det er jo ofte svært for de ægtefæller, der kommer herop, at få arbejde, fordi de er dårligt uddannede og ikke taler sproget. Nu er der strammet op, så ægteparrene skal kunne forsørge sig selv, men det giver jo også problemer i de forhold, hvor det er kvinden, der må forsørge manden. Det gør ham nemlig frustreret.

På baggrund af alt dette har vi fået nogle udfordringer, som er svære at løse, men det har vi alligevel forsøgt at gøre, bl.a. med 24-års-reglen. Formålet med 24-års-reglen er at beskytte de unge mennesker mod at komme ind i et arrangeret ægteskab, for når man er 24 år, er man mere moden og mere parat til at sige fra, end når man er 18 år, og rent uddannelsesmæssigt og økonomisk er man også bedre rustet.

Jeg forstår udmærket, at man på en rejse eller i forbindelse med et ophold i udlandet på grund af uddannelse eller arbejde kan møde en fra et andet land, som man elsker højt og gerne vil giftes med, også selv om man ikke er fyldt 24 år. Men det er bare sjældent det, der er tale om, når vi taler om udlændinge i Danmark eller om danske statsborgere med udenlandsk baggrund. Så er ægteskaberne arrangerede, og derfor synes vi Konservative, at familiesammenføringsreglerne er både nødvendige og fornuftige.

Kl. 18.25

Det betyder imidlertid ikke, at Danmark er et lukket land. Der er kommet flere udenlandske studerende til landet, der er kommet flere fra udlandet til Danmark for at arbejde, og lige nu er et lovforslag om en greencardordning i høring. Det betyder forhåbentlig også, at der kommer flere velkvalificerede arbejdstagere til Danmark og bidrager med deres viden og arbejdskraft.

Derfor er vi medforslagsstillere på det forslag til vedtagelse, fru Irene Simonsen læste op, og kan ikke støtte det andet forslag til vedtagelse, der foreslår en undersøgelse.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Der er foreløbig to, der har bedt om korte bemærkninger, og den første er hr. Steen Gade.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg vil sige til fru Henriette Kjær, at beskrivelsen af de gamle mønstre jo er en del af det problem, vi arbejder med.

Jeg vil spørge fru Henriette Kjær, om der ikke i konservative kredse, også her på Christiansborg, er nogle, der synes, at den pris, der betales, er for stor? Vi har tit en diskussion om 24-årsreglen, men jeg tror faktisk, at mange bliver hårdere ramt af tilknytningskravet, og at det også er det krav, der bliver oplevet som det mest urimelige. Er der ikke nogle anfægtelser i den retning hos De Konservative, og hvorfor vil man ikke være med til en undersøgelse?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg tror faktisk, at mange konservative, jeg selv inklusive, synes, det er rædselsfuldt at se de historier, hvor der kommer en ægtefælle herop og må afgive alle ansøgningerne, først om familiesammenføring, så om det andet og så om det tredje, så om genoptagelse af sagen osv., og det ender med, at den pågældende har været her så længe, at han eller hun har stiftet familie.

Jeg kunne da godt tænke mig, at vi fik nogle forenklede procedurer uden at gå på kompromis med retssikkerheden, men jeg synes, det er et problem, at folk er her så længe, inden det bliver gjort dem klart, at der ikke er grundlag for en familiesammenføring.

Vi må sende nogle klare signaler, og det er derfor, at vi Konservative støtter lovgivningen hundrede procent, altså også tilknytningskravet. Hvis man har fået en tilværelse i Danmark, er det altså også her, man skal prøve at finde en ægtefælle og stifte familie. Sådan er vilkårene, og det har vi ingen problemer med.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg synes ikke, fru Henriette Kjær svarede på, hvorfor man ikke vil være med til en undersøgelse. Jeg forstod, at man nu er blevet enig med de andre, men hvad er substansen i, at man ikke vil være med til en undersøgelse?

Jeg ville da tro, at det er konservativ tradition, at man godt vil være med til en saglig undersøgelse. Lad den bare være uafhængig, for vi ved

jo godt, at vi står på hver sin front i selve substansdiskussionen. Men at få et bedre grundlag og måske også få et bedre grundlag for at diskutere med danskerne kan jeg ikke helt forstå bliver afvist, specielt ikke af De Konservative.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg svarede ikke, fordi jeg er så autoritetstro, at jeg stopper, når lampen lyser rødt, men nu skal svaret komme.

SFI har jo lavet en undersøgelse af pardannelse og baggrunden for, hvorfor man danner de par, man nu engang gør, og den undersøgelse synes jeg giver et meget godt billede. Der er nogle meget gode svar fra de interviewede personer. De siger netop, at når de er på ferie i deres hjemland og naboen kommer med et godt tilbud om en søn eller en datter, han godt vil have gift, har de styrke til at sige: Nej, nu er der kommet nogle regler i Danmark, som siger, at man skal være 24 år, og at man skal kunne forsørge sig selv osv. osv. De regler giver dem nogle gode argumenter for at sige nej, og derfor er jeg overbevist om, at de virker.

Det er fuldstændig rigtigt, at vi har problemer, fordi nogle tager til Sverige og nogle tager til Tyskland. Vi har problemer med tvangsægteskaber og arrangerede ægteskaber, og det var derfor, jeg spurgte hr. Steen Gade: Hvad skal vi gøre? Det er nemlig svært at finde ud af, hvad vi skal gøre, ud over det vi allerede har gjort.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Fru Henriette Kjær var ved et tidligere spørgsmål inde på den rapport om ægteskabsmønstre, der er kommet fra Danmarks Statistik, og da jeg forstår, at fru Henriette Kjær har nærlæst den, vil jeg for det første spørge, om det ikke er rigtigt, at man i den statistik, der er i rapporten, advarer mod den store følsomhed, som skyldes, at man bruger den hyppigste vielsesalder som indikator. Det har en stor virkning, for det kan være en meget lille ting, som gør en forskel på 1 pct., f.eks. at den hyppigste vielsesalder er 25 år i stedet for 20 år. Det kan medføre, at det er en anden gruppe, der boner ud.

For det andet: Er det ikke korrekt, at undersøgelsen fra Danmarks Statistik ikke registrerer ægteskaber, hvor danskere gifter sig i udlandet?

Kl. 18.30

For det tredje og måske mest vigtigt: Er det ikke korrekt, at der i den undersøgelse fra Dan-

marks Statistik ikke med et ord står noget som helst om tvangsægteskaber, og at man derfor ikke kan bruge den til at fortælle om effekten i forhold til lige præcis det?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Hr. Morten Østergaard lægger ligesom op til, at jeg skulle have skamridt den her undersøgelse. Jeg har i et spørgsmål til hr. Steen Gade brugt nogle tal – i øvrigt nogle gamle tal – fra Danmarks Statistik om, at der var mellem 80 og 90 pct., eller endda over 90 pct., af de tyrkiske efterkommere, der blev gift med en fra deres hjemland. Så det var sådan set en gammel statistik, jeg henviste til.

Det er ganske rigtigt, at den nye statistik ikke kan sige noget om antallet af tvangsægteskaber. Det tror jeg også bliver svært at sige noget om i den undersøgelse, man ønsker fra bl.a. radikal side. Jeg har svært ved at se, hvilken metode man vil bruge for at få afdækket det her problem. Og det er bl.a. derfor, vi siger nej til at være med til en undersøgelse. Vi mener, vi har et meget godt billede af, hvordan mønstrene er, og jeg har svært ved at se, hvordan man via interviews eller kvalitative tal skulle kunne fremføre noget mere interessant i en undersøgelse.

Jeg har også svært ved at se, hvad det skulle generere af gode bud på, hvad vi i øvrigt kan gøre for at forhindre tvangsægteskaber.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Fru Henriette Kjær tilhører jo, i øvrigt sammen med hr. Allan Niebuhr, den minoritet i regeringspartierne, som mener, at udlændingepolitikken mangler et menneskeligt ansigt, og det træder så frem i ny og næ.

Når nu det er sådan, at de, der rent faktisk arbejder med de her problemstillinger de steder, hvor fru Henriette Kjær slet ikke kunne forestille sig at man kan undersøge om reglerne har en effekt, nemlig ude i miljøerne, ude på frontlinjen, hvor der er behov for en indsats for at hjælpe de unge mennesker, samstemmende siger, at efter deres bedste overbevisning virker den her regel ikke, så kunne man jo starte med at lave en undersøgelse, hvor man bad dem om at forklare, hvor de har deres synspunkt eller holdning fra, og bad dem om at forklare, hvordan man kunne

komme det her nærmere. Var det ikke værd at overveje?

Det, der er spørgsmålet her, er jo, om man fra konservativ side er bange for, at en sådan undersøgelse, som ville dokumentere, at de har ret i, at 24-års-reglen ikke forhindrer tvangsægteskaber, endnu en gang ville udstille, at regeringen ikke har et menneskeligt ansigt, når det kommer til udlændingepolitikken.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Nu har hr. Steen Gade brugt et citat fra Berlingske Tidende af Anne Mau, der er daglig leder i LOKK, og vi ved godt alle sammen, hvordan det er, når vi bliver citeret; alle nuancer kommer ikke altid med. Det er i en diskussion, hvor man erkender, at der er visse arrangerede ægteskaber og tvangsægteskaber, der er flyttet til Sverige, at den her kommentar falder.

Jeg er da ikke overbevist om, at de mennesker, der arbejder ude i de miljøer, hvis man spurgte og gik dem på klingen, ikke ville medgive, at 24-års-reglen havde haft en vis effekt, og i øvrigt også i høj grad tilknytningskravet, som hr. Morten Østergaards parti selv har været med til at indføre. Det må jo også være i erkendelse af, at der har været behov for nogle effektive redskaber.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Jeg er meget enig med fru Henriette Kjær i, at i der den her debat er mange, der siger meget forskelligt. Jeg havde forleden dag møde med en leder af et meget stort krisecenter, der også sagde, at 24-års-reglen og tilknytningskravet var med til at forhindre tvangsægteskaber i Danmark.

Men sådan er det jo, der er alle de her modsatrettede oplysninger. Og derfor forstår jeg ikke, hvorfor fru Henriette Kjær ikke mener, at der kan være behov for en undersøgelse, der kan afdække det her og kan gøre, at det, vi kommer til at diskutere, er, om der er andre ting, vi skal gøre, i stedet for at vi kan stå her, og nogle siger, det virker, og nogle siger, det ikke virker.

Så jeg forstår ikke, hvorfor Det Konservative Folkeparti ikke kan tilslutte sig, at vi får et bedre overblik over det her område, på samme måde som vi har det på en række andre områder, hvor der er uenighed om, hvordan virkningen er.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen det er, fordi jeg lidt har det sådan, at vi politikere ofte gemmer os bag undersøgelser. Jeg tror ikke, at den her vil vise noget, vi ikke ved. Jeg tror, at en sådan undersøgelse vil vise, at 24-års-reglen virker, men at den selvfølgelig ikke virker fuldt ud.

Jeg har også meget svært ved at se, hvad en sådan undersøgelse skulle afdække af, hvad der skulle til i stedet for. Det ved vi jo bl.a. også fra SFI's undersøgelse, hvor der er blevet spurgt ind til det her i interviews. Der er jo lavet en delvis undersøgelse af, netop hvordan man danner par. Derfor synes jeg, det er spild af penge, spild af ressourcer.

Så synes jeg også, at vi selv må kunne komme med nogle forslag til, hvordan vi synes vi skal undgå tvangsægteskaber og arrangerede ægteskaber. Og der tror jeg, at vi skal vente på effekten af det, vi laver i den blødere afdeling med de handleplaner, der er, og det arbejde, man i øvrigt prøver at lave via organisationer og andet.

Kl. 18.35

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Jeg mener jo, at politikere, der siger, at der skal være en udlændingepolitik med et menneskeligt ansigt, skal bygge deres politik på noget, de ved, og ikke på noget, de tror. Det er rigtigt, at fru Henriette Kjær og jeg tror det samme, men det kunne jo være rart at have en undersøgelse, der underbygger det.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge fru Henriette Kjær, hvordan det kan være, at Det Konservative Folkeparti syntes, det var en god idé at undersøge, hvordan kontanthjælpsloftet virkede, men ikke synes, det er en god idé at undersøge, hvordan de her regler virker.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det er, fordi jeg har meget svært ved at tro, at man kan lave en undersøgelse, der kan vise noget, vi kan bruge. Det er det, der er min tvivl med hensyn til at grave ned i det her, når man ikke engang kan efterforske, stort set. Det er jo derfor, vi ikke har nogen sager om tvangsægteskaber, for der er ikke nogen, der anmelder dem. Der er ikke nogen, der tør sige, det sker. Det skal være anonymt i nogle artikler, og der er noget, der kommer frem, når der sker nogle såkaldte aresdrab osv.

Men man får da ikke folk til at stille op i stort tal og udfylde et spørgeskema med spørgsmålet: Føler du, at du var en del af et tvangsægteskab eller et arrangeret ægteskab? Sæt kryds for ja. Altså, det kan vi ikke, for det kan de jo ikke svare på. De er bange for, at der er nogen, der sidder og ser dem over skulderen. De vil da ikke deltage i sådan noget.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger. Den næste ordfører er hr. Morten Østergaard.

Morten Østergaard (RV):

Det er jo ikke nogen hemmelighed, at vi i Det Radikale Venstre på det her område ønsker en anden vej for Danmark, hvor danske statsborgere kan arbejde og bo i deres eget land med deres familie og børn. Vi synes sådan set, det er en ret fundamental del af det at være statsborger i et land, at man har den ret.

Men det er sådan set ikke det, vi diskuterer i dag, for den uenighed kender vi, og vi har rigtig mange gange haft lejlighed til at afprøve hinandens argumenter i den sag. Det, vi diskuterer nu, er, hvorvidt det er rimeligt, hvorvidt det er ansvarligt, at et flertal i Folketinget undersøger, om de regler, der er indført – godt nok kun med et beskedent flertals stemmer – rent faktisk har den effekt, som man ynder at bryste sig af, og som vi nu gentagne gange har hørt om her på tallerstolen fra flertallets side; om de resultater rent faktisk kan genfindes i virkeligheden.

Der kan man sige: Jamen er det ikke bare sådan en almindelig omgang oppositionsretorik? Nej, for regeringen lavede en handlingsplan på et tidspunkt, som gik ud på, at man ville lave en indsats mod tvangsægteskaber, det var i 2003. En væsentlig del af den handlingsplan gik ud på, at bl.a. Landsorganisationen af Kvindekrisecentre og repræsentanter fra Det Etniske Konsulentteam i København skulle rejse rundt og rådgive unge mennesker om, hvordan man tager opgøret med sin familie, hvordan man undgår tvangsægteskaber.

De blev sendt ud, og de holdt et hav af foredrag om det her tema og gjorde en god indsats og gør det i øvrigt i forvejen på andre områder. Lige præcis de to organisationer, som man dengang valgte at betro opgaven med at vejlede de unge mennesker, siger i dag: 24-års-reglen, den har ingen effekt på tvangsægteskaber.

Dermed står vi altså med en regering, som har bestemt, som har besluttet, som har vedtaget at sætte kikkerten for den blinde øje og sige, at det her virker. Og så står man med nogle praktiske medarbejdere ude på frontlinjen, der, hvor der bliver gjort en indsats, som siger: Nej, det virker ikke. Hvis ikke det er basis for at foretage en rimelig og grundig undersøgelse af, hvad der er op, og hvad der er ned, så ved jeg ikke, hvad der skulle være det.

Så hører vi: Jamen vi kan bare kigge i Danmarks Statistik, der kan man nemlig se, at ægteskabsmønstrene ændrer sig. Og man kigger i Danmarks Statistiks undersøgelse, men man kan intet aflæse i den undersøgelse af, om der er færre tvangsægteskaber. Til gengæld kan man, som jeg var inde på lige før, være helt sikker på, at man kan se, hvis man læser det grundigt – hvad jeg ikke tror de, der har udtalt sig om statistikken, har gjort – at der står, at man skal være meget varsom med at tolke på det, der hedder den hyppigste vielsesalder, fordi meget små udsving kan gøre en meget stor forskel i statistikken.

Efterfølgende viste det sig også, at man jo heller ikke i forbindelse med det her havde talt med, hvor mange der er flyttet til udlandet for at indgå ægteskab som følge af 24-års-reglen og tilknytningskravet. Hvor mange danske statsborgere er gået over kærlighedsbroen til Sverige for der at optage et familieliv, fordi de ikke kunne få lov til det i deres eget land? Det er ikke talt med. Jyllands-Posten gjorde sig jo den ulejlighed at regne det efter, og det viste sig ganske rigtigt, at statistikken så ser helt anderledes ud. Så er der ikke den succes, man ønskede at fremstille.

Hvad kan man så gøre for at undersøge det her? Vi kan jo som sagt ikke, som flere har været inde på, undersøge tvangsægteskaber, der ikke er blevet indgået. Nej, men derfor har vi også tidligere her i salen diskuteret forslag fra Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre om at vælge de 61 sager, hvor der konkret er givet afslag på familiesammenføring på grund af en mistanke om tvangsægteskab. Det var der ikke flertal for i foråret.

Kl. 18.40

Så gjorde vi det, at vi gennemlæste samtlige 61 sager, og vi var rystede over de historier. Vi var også rystede over, at Integrationsministeriet eller Udlændingeservice i det her tilfælde intet har gjort for de unge mennesker ud over at give dem afslag på familiesammenføring. Vi er rystede over, at ministeren vil stå her i salen og sige,

at det ikke kunne lade sig gøre at undersøge de sager uden at bryde en fortrolighed med de unge mennesker, som var involveret i dem, hvilket er lodret forkert, fordi kun en ganske beskedent del af de 61 sager drejede sig om unge mennesker, der under fortrolighed havde bedt om at få afslag på deres familiesammenførings-sager.

Så det, det dækker over, er et vedvarende ønske om at forblive i selvvalgt uvidenhed om effekten af den lovgivning, man gennemfører, og det er i al almindelighed en pinagtighed. Men det kunne jo skyldes, at der er stor intern uenighed, bl.a. i partiet Venstre, hvor vi har hr. Christian Mejdahl og fru Birthe Rønn Hornbech, der siger, at de ikke var så glade for den her regel, men at man trods alt må lære at leve med den; og så har vi en hr. Bertel Haarder og en statsminister og måske også en integrationsminister, der siger:

Det her er noget af det mest geniale, der nogen sinde er blevet fundet på; det skriver vi ind i vores parti-program, det bevarer vi for tid og evighed.

Måske er det derfor, man ikke ønsker at rippe op i, hvad resultaterne af den politik er, for det kunne jo være, at skeptikerne viste sig at have ret. Det kunne jo være, at der var problemer – som Det Konservative Folkeparti ynder at sige det – med det menneskelige ansigt i regeringens politik. Det tyder i hvert fald på det, når man ser på sagens kendsgerninger her: Regeringen og Dansk Folkeparti fastholder at have kikkerten for det blinde øje.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Der er tre, der har bedt om korte bemærkninger. Den første er fru Irene Simonsen.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg skal lige høre, om hr. Morten Østergaard vil svare på noget, der ikke bunder i en større videnskabelig, akademisk undersøgelse. Der kan vi jo så se, om det går helt ud over, hvad man i De Radikale overhovedet vil forholde sig til.

Det, jeg godt kunne tænke mig at spørge hr. Morten Østergaard om, er: Hvis vi forestiller os en ung kvinde, der nu er blevet 24 år i stedet for 18 år, før hun bliver gift, der nu har fået en uddannelse, hvor hun før ikke fik en uddannelse, før hun blev gift, tror hr. Morten Østergaard så, at det kunne hjælpe den kvinde, når hun nu er 24 år, og når hun nu har fået en uddannelse og dermed har været ude og blive en del af det øv-

rige samfund og fået en stor viden om, hvad der kan hentes af hjælp til hende, til nemmere at sige fra over for sine forældre i forbindelse med et arangeret ægteskab?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg ved ikke rigtig, hvad der gør, at fru Irene Simonsen i dag har bestemt sig for sådan et opgør med vidensamfundet – nu er akademisk pludselig sådan et skældsord. Vi prøver i alle mulige sammenhænge at få flest muligt til at tage en uddannelse, og jeg ved ikke, hvorfor fru Irene Simonsen har valgt netop i dag til et stormløb mod det at være akademisk. Men det er en helt anden diskussion.

Det, der er situationen her, er: Skal det være et trosspørgsmål? Det her er jo ikke en hellig hal, men et demokratisk forum, hvor man diskuterer – forhåbentlig på et oplyst grundlag. Derfor må man spørge sig selv: Skal det være et trosspørgsmål?

Det, jeg henholder mig til, er, at de, regeringen selv sendte i byen i forbindelse med handlingsplanen mod tvangsægteskaber, selv sendte i byen for at hjælpe netop de unge mennesker, fru Irene Simonsen taler om, kommer tilbage og siger, at 24-års-reglen ikke hjælper mod det, fru Irene Simonsen taler om, nemlig tvangsægteskaber.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

For snart ca. 3 år siden, tror jeg det var, gennemførte regeringen et forslag på et helt andet område, nemlig, at man nu måtte køre 130 km/t. på motorvejen. Da var jeg ordfører på det område, og jeg havde en vældig disput med De Radikale på det tidspunkt, hvor jeg fik at vide, at jeg gik ind for trafikdrab, og at jeg ikke ville tage de undersøgelser, der lå til grund for fartgrænsen, inden man havde forhøjet hastigheden til 130 km/t. på motorvejene, alvorligt.

Argumentet var, at det var voldsomt, og det ville medføre en eksplosion i antallet af trafikdrab, hvor jeg derimod argumenterede sådan ud fra det, man nu mærker, når man kører på motorvejen, og det, man ser derude. Der må jeg bare sige, at der holdt netop undersøgelserne ikke en meter! Vi har heldigvis fået færre trafikdræbte, fordi der handles ud fra sund fornuft og ud fra, hvordan folks reaktionsmønstre er.

Vil hr. Morten Østergaard anerkende, at det i hvert fald én gang – som jeg lige kan komme i

tanke om nu – har vist sig, at resultatet af en større iværksættelse af en undersøgelse ikke har holdt stik med, hvad virkeligheden er blevet?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Så vidt jeg kan se, er det eneste, som ændringen af hastighedsgrænserne til 130 km/t. har med den her sag at gøre, at de mennesker, der har måttet flytte til Flensborg eller Malmø har kunnet køre en lille smule hurtigere på motorvejen i forbindelse med, at de flyttede.

Kl. 18.45

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Digteren Jakob Knudsen sagde engang, at når han talte med en radikal og var vidne til det bundniveau af realitetssans, han så, kunne han blive helt forbløffet over at se sådan en mand sidde og spise med kniv og gaffel ligesom os andre. Det er lidt af den samme følelse, jeg får her.

Hr. Morten Østergaard henviser til to organisationer, der tager rundt i udlændingemiljøerne og holder foredrag mod tvangsægteskaber. De har fortalt hr. Morten Østergaard, at 24-års-reglen ikke hjælper. Skal jeg forstå det sådan, at de mennesker og hr. Morten Østergaard tror, at deres foredrag hjælper?

Er hr. Morten Østergaard ikke klar over, at vi her er oppe imod nogle kræfter, der er så bandsatte, at de kan få fædre til at slå deres børn ihjel? Det er en handling, der er så afskyelig, at den sprænger vores fatteevne fuldstændig. Og det er ikke specielle psykopater eller behandlingskrævende mennesker eller kriminelle. Det er bare mennesker med en anden kultur og en anden religion.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det er lige før, jeg skulle ansøge om lov til at tale lidt længere, for der var mange spørgsmål.

Først vil jeg sige, at problemet for hr. Jesper Langballe i den her diskussion er, at det ikke er mig, der påstår, at jeg har sandheden; det er jo hr. Jesper Langballe. Jeg siger: Lad os undersøge det. Men det er hr. Jesper Langballe, der mener at vide, hvad der er rigtigt og forkert, på trods af at vi i hvert fald – og det er det, jeg har prøvet at illustrere – kommer med divergerende udsagn, når vi taler om det herskende flertal, og når vi taler om dem, der bevæger sig derude, hvor de unge piger og unge drenge er.

Så til spørgsmålet om, hvorvidt foredragene hjælper: Det tror jeg. Men hvis hr. Jesper Langballe har kritik, kunne han jo på et af de mange møder, han kommer til i Integrationsministeriet, overveje at rejse den der, for foredragene er altså en del af den handlingsplan, som også hr. Jesper Langballe formentlig har lagt stemmer til.

Må jeg så ikke sige, at hr. Jesper Langballe uforvarende kommer til at træde ved siden af i forhold til den problematiske tilgang, som det herskende flertal har til det her, ved at sige, at her ikke er tale om kriminelle, blot folk med en anden kulturel baggrund. Vi vil meget gerne have, at man begynder at retsforfølge nogle af dem, der tvinger deres børn ind i ægteskaber. Men i stedet giver man dem afslag på familiesammenføring og tror, man kan bekæmpe problemet ude ved grænseposterne. Det hjælper man i hvert fald ikke nogen unge mennesker med.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jovist er de kriminelle. Det er klart, at når man gør noget kriminelt, er man kriminel. Men det, jeg prøver på at sige, er, at det her er nogle kulturelle kræfter, der er så voldsomme, at det er direkte latterligt at tro, at man ved at tage rundt og holde pædagogiske foredrag skulle få de fædre, der ellers ville have dræbt deres døtre, til at sige:

Åh nej, men det har han da for resten ret i, foredragsholderen! Der er da en pointe der, det skal vi hjem og tale med mor om.

Hr. Morten Østergaard siger, at jeg vil forblive i en selvvalgt uvidenhed. Ærlig talt, hvis nu hr. Morten Østergaard kommer her i Folketinget med et forslag om, at vi helt nøjagtigt skal have talt, hvor mange gråspurve der er i Danmark, så vil jeg sige: Nej, det gider jeg altså ikke, det vil jeg ikke være med til at give penge til. Så vil hr. Morten Østergaard sige: Jamen hvad kan der ske ved at lave en undersøgelse? Sker der nogen skade ved det? Hvorfor vil hr. Langballe forblive i sin selvvalgte uvidenhed?

Jeg mener simpelt hen, at den undersøgelse er noget pjat, og jeg mener ikke, at man får mere sandhed frem, blot fordi nogle forskere går ind i et rum og på en plakat uden på døren skriver: Her undersøges.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Inden det nu bliver til helt pip med både svaler og skader og gråspurve, vil jeg sige, at den kritik, som hr. Jesper Langballe giver udtryk for, er rettet direkte mod integrationsministeren og den handlingsplan, som hr. Jesper Langballe formentlig selv har lagt stemme til, fordi det var et led i regeringens og Dansk Folkepartis handlingsplan mod tvangsægteskaber. Så det kan næppe være mig, kritikken skal rettes mod.

Jeg tror dog, at den indsats, der er gjort hos de unge – og ikke hos forældrene i øvrigt – har været meget effektiv, og jeg synes, hr. Jesper Langballe skyder på den forkerte i den sag.

Men det, der er situationen her – og det er jeg glad for vi får bekræftet – er, at hr. Jesper Langballe er i selvvalgt uvidenhed, for han tør ikke se på konsekvenserne af den her lovgivning. Han vil kunne rejse rundt i sin selvvalgte uvidenhed og sige: Den her lov virker helt efter hensigten, og vi hjælper alle de unge mennesker – sådan som også fru Irene Simonsen gerne vil have det til at fremstå. Men sandheden er, at man ikke ved det, og de, der burde vide det, siger, at man faktisk ikke ved det med de her regler.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg synes, det er ved at være pinligt med det mantra om den undersøgelse, man vil have fra radikal side. Undersøgelse, undersøgelse, undersøgelse – ikke noget med at være konstruktiv. Hr. Morten Østergaard må jo også have en fornemmelse af, hvad det er, der gør, at de her tvangsægteskaber finder sted, og at de arrangerede ægteskaber finder sted, men der er intet konstruktivt bud på, hvad vi så kan gøre.

Kl. 18.50

Hvis man laver en undersøgelse af de her sager, man har været ovre og se i Integrationsministeriet, vil man muligvis finde ud af, at der er nogle, der ikke er blevet gift i Danmark, de er blevet gift i Pakistan. Så kan man undersøge, hvordan forholdet er. Der bor de så, mand og kone, og man kan måske interviewe dem og spørge: Er du glad for at bo her? Nej, det er jeg ikke, jeg ville hellere have boet i Danmark og sådan noget, og det var godt nok også træls, jeg kom ind i det her ægteskab. Man kan ikke gøre noget, man kan ikke retsforfølge dem. De er i et andet land, hvor der foregår noget fuldt lovligt.

Jeg kan simpelt hen ikke forstå, hvad det er, hr. Morten Østergaard mener, vi kan få at vide

med den undersøgelse. Jeg ved jo godt, der er nogle, der er kommet ind i et tvangsægteskab, der har fået afslag på familiesammenføring i Danmark.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Vi ved fra gentagne lejligheder, at Det Konservative Folkeparti og særlig fru Henriette Kjær og hr. Allan Niebuhr er meget optagede af, at regeringens udlændingepolitik har et menneskeligt ansigt. Hvis det virkelig stod til troende og ikke bare var noget, man førte frem en gang imellem, når et eller andet var faldet en for brystet, kunne fru Henriette Kjær have været taget med over og kigge i de 61 sager, for så ville fru Henriette Kjær ligesom jeg være blevet overbevist om, at der er masser, man kan gøre.

Hvorfor har ingen spurgt dem, der blev truet af deres familie, hvordan det er gået med dem efterfølgende? Hvorfor har man bare vasket hænder og givet dem et afslag på familiesammenføring? Det kunne man starte med at undersøge. Man kunne se, om det i dag var folk, der havde en uddannelse eller betalte skat eller noget andet uden i øvrigt at kontakte dem.

Jeg kan jo sige til fru Henriette Kjær, for hun får igen en chance for at stille spørgsmål: Jeg stiller mig gerne til rådighed for at gå alle 61 sager igennem igen sammen med borgerlige politikere, der måtte ønske at få noget indsigt i det her og få ideer til, hvordan en undersøgelse kunne skrues sammen.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Så er det fru Henriette Kjær for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Hvorfor skulle jeg gå med over til en undersøgelse? Det er da højst sandsynligt nogle meget ulykkelige skæbner, det har vi jo læst i avisen – på trods af at vi ikke har været ovre og se dem, har vi dog læst om dem. Hvad nytter det at læse om dem? Vi ved, at der er nogle problemer, og det er jo det, hr. Morten Østergaard ikke kan redegøre for.

Hr. Morten Østergaard kan sidde og undersøge, at der er en, der er i arbejde; at der er en, der er i uddannelse; og at der er en, der er på overførselsindkomst. Det siger da intet om den persons psykiske tilstand, hvordan vedkommende har det. Det gør det da ikke. Man kan sagtens

fungere og tjene penge, uden at man nødvendigvis har det godt, og der kan man sagtens leve og være kontrolleret af sine forældre. Det siger da intet. Man kan ikke lave sådan en undersøgelse, som hr. Morten Østergaard gerne vil lave.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes, at fru Henriette Kjær på glimrende vis illustrerer den strudsepolitik, der bliver ført på det her område. Det er jo meget sjovt, at netop inden for det her område har man længe beskyldt Det Radikale Venstre for ikke at ville se realiteterne i øjnene, ikke at ville beskæftige sig med virkelighedens verden. Men fru Henriette Kjær kan ikke engang formås til at dykke ned i det relativt overskuelige antal sager, hvor man kan få noget viden om de unge menneskers skæbne, som vi snakker om her, og hvor man kan få den klare indsigt, at der intet gøres fra de danske udlændingemyndigheders side for at hjælpe unge mennesker, som selv siger: Her er jeg ved at havne i et tvangsægteskab. Det, man højst kan få, er et telefonnummer til et eller andet, og det fremgår i hvert fald ikke af flertallet af sager, at der på nogen måder er rådgivet om den slags ting.

Det er derfor, jeg siger: Det er en selvvalgt uvidenhed, det er jo, fordi man ikke ønsker at se, hvad konsekvenserne af den politik er, for så vil man kunne se, hvor let det ville være. Hvis de unge mennesker, som vi har stødt på i den gennemgang af sager, har en uddannelse, og hvis de tjener penge, ville jeg sove roligt om natten, for nogle af dem var i en situation, hvor jeg var stærkt i tvivl om, om det var tilfældet.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Vi siger tak til den radikale ordfører. Den næste ordfører i rækken er hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes, at vi faktisk er kommet et langt stykke vej med hensyn til at forbedre diskussionen omkring familiesammenføringsreglerne, når man hører regeringspartierne politikere – sågar hr. Jesper Langballe – erkende, at familiesammenføringsreglerne har, som det hedder, uheldige bivirkninger. De uheldige bivirkninger er bl.a. det, der betyder, at unge mennesker ikke får muligheden for at gifte sig og bo med deres ægtefælle i Danmark, på trods af at de har opholdstilladelse og sågar statsborgerskab i Danmark.

Uheldige bivirkninger er jo også en anden måde at udtrykke den kritik, som er kommet fra såvel internationale som nationale organisationer af lige præcis familiesammenføringsreglerne.

Jeg vil bare nævne nogle få: Kritikken fra Europarådets menneskerettighedskommissær i juni 2004, fra FN's udvalg for afskaffelse af diskrimination mod kvinder, fra Institut for Menneskerettigheders udredning også fra 2004, fra ECRI i december 2005 og fra FN's komité mod racediskrimination i august 2006.

Til en enkelt af de her rapporter, som meget præcist peger på de problemer, der er med de gældende familiesammenføringsregler, vil jeg sige:

I den udredning om familiesammenføring, som blev lavet af Institut for Menneskerettigheder, fastslår instituttet, at 28-års-reglen på to måder medfører diskrimination på grund af etnicitet og race. Den første situation omhandler forskelsbehandling mellem danske statsborgere med dansk etnisk baggrund og danske statsborgere med anden etnisk baggrund. Den anden situation angår forskelsbehandlingen mellem personer født med dansk statsborgerskab og personer født i Danmark uden dansk statsborgerskab, og som er opvokset her i landet. Det er bare for at nævne, hvad det er for nogle problemer, som familiesammenføringsreglerne betyder for Danmark.

Jeg synes også, det er væsentligt, i stedet for den her meget ensidige fokusering på 24-års-reglen – en vigtig og en diskriminerende regel – at man ser bredere på, hvad det er for nogle regler, der samlet er gældende på området, hvor f.eks. tilknytningskravet reelt betyder en 28-års-regel for mange af de mennesker, vi snakker om.

Vi ved altså meget om de såkaldt uheldige bivirkninger, men hvad ved vi så om, hvad familiesammenføringsreglerne betyder for den del af begrundelsen for, at vi har dem, der handler om tvangsægteskaber, og det er jo der, vi lige præcis ved alt, alt for lidt.

Jeg er ikke tilhænger af, at man laver undersøgelser for undersøgelsernes egen skyld, men hvad er det, der gør, at vi har brug for at undersøge den indsats, som regeringen og Dansk Folkeparti øjensynligt gør i forbindelse med tvangsægteskaber? Hvad er det, der gør, at vi skal vide, hvordan det virker, og om det virker? Det er, fordi vi skal bruge en lang række midler til at forhindre tvangsægteskaber eller i hvert fald til at begrænse dem mest muligt. Det er i

hvert fald det, der er Enhedslistens synspunkt. Vi skal gøre, hvad vi kan for at forhindre tvangsægteskaber.

Hvis man bider sig fast i, at de regler, vi har nu, er gode, og at det er nok, så er det, man ikke stiller sig selv opgaven om, hvordan vi sikrer den bedst mulige indsats mod tvangsægteskaber. Hvad gør man f.eks. for at give folk en mulighed for at komme ud af et tvangsægteskab? Hvad gør man for at give folk en mulighed for at få en tilværelse i Danmark, hvis man bryder ud af et tvangsægteskab? Hvad gør man for at yde den nødvendige sikkerhed for folk, som risikerer at blive forfulgt, fordi familien vil have dem giftet ind i et tvangsægteskab?

Jeg mener, at vi har brug for en langt bredere vifte af initiativer og en anden vifte af initiativer end den, som regeringen har foreslået, for vi ved ikke, om regeringens forslag overhovedet virker, men vi ved, den har bivirkninger. Hvis det her var inden for sundhedsområdet, mener jeg, at så ville man ordinere en anden medicin, og det vil jeg foreslå at man gør, men lad os starte med at finde ud af, hvad de reelle virkninger er af den lovgivning, som regeringen og Dansk Folkeparti har vedtaget.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Jeg skal høre, om integrationsministeren ønsker ordet. Værsgo.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg synes, vi har haft en spændende debat, men der er nok ikke kommet så meget nyt ud af den.

Kl. 19.00

Jeg kan forstå på oppositionen, at man gerne vil have lavet en undersøgelse. Jeg kan især forstå på Det Radikale Venstre, at det er meget vigtigt at få undersøgt, hvilken virkning reglerne har på antallet af tvangsægteskaber og arrangerede ægteskaber. Jeg kan bare ikke forstå, hvad det er, hr. Morten Østergaard vil have mere. Han har igen og igen sagt det her fra talerstolen, og hver gang han har stillet et spørgsmål, har han citeret fagfolk for at sige, at 24-års-reglen ikke virker. Så hr. Morten Østergaard har vel sine svar.

Jeg håber i hvert fald, at vi kan være enige om, at der ikke kan laves en kvantitativ undersøgelse af, hvilken effekt den har på tvangsægteskaber. Jeg har brudt mit hoved meget længe i forsøget på at se, om det kunne lade sig gøre. Jeg kan ikke finde ud af, hvordan det skulle kunne lade sig gøre, hvordan vi skulle kunne tælle op,

hvor mange tvangsægteskaber og arrangerede ægteskaber der ikke er blevet til noget. Jeg kan simpelt hen ikke med mine bedste evner – det kan selvfølgelig være dem, der ikke rækker – finde ud af, hvordan vi kan det.

Tilbage er så muligheden for at lave kvalitative undersøgelser, altså interviewundersøgelser, og der kender vi svaret. Hr. Morten Østergaard har givet sin del. SFI har lavet en kvalitativ undersøgelse, hvor interviewpersoner, bl.a. en tyrkisk kvinde – nu vil jeg så komme med *mine* citater – nævner, at lovgivningen gør det lettere for hende at afvise de tilbud om ægteskaber, som hun får til sine børn under besøg i oprindelseslandet. Hun siger: Jeg synes, det er en rigtig god lov, de har lavet. Før, når jeg var i Tyrkiet, kom min nabo. Han sagde: Jeg vil gerne have, at hende der din datter skal giftes med min søn. Men nu har de hørt om reglerne, så de ved godt, at det tager 7 år, og at det ikke sådan kan lade sig gøre.

Samme kvinde udtrykker endvidere, at hun ville ønske, at lovgivningen allerede var kommet tidligere. For hende ville det have betydet, at hun ikke var blevet gift i en ung alder, hvor hun kun i ringe grad var vidende om, hvad et ægteskab betød, og dermed havde haft lettere ved at sige fra over for familiens ønsker. Hun siger: Jeg synes, det skulle være kommet lidt mere tidligt. Jeg ville ikke giftes med ham, jeg var 15 år.

Det bekræfter meget indtrykket fra de piger, jeg taler med, som takker for, at vi har indført 24-års-reglen.

Der er også flere, der forsøger at skabe et indtryk af, at der er forvirring mellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti om, hvad formålet med 24-års-reglen er, som om den kun må have ét formål. Er formålet at forhindre tvangsægteskaber, eller er det at give tid til at få sig en uddannelse?

Jeg accepterer ikke den præmis, at en bestemmelse kun må have ét formål og én hensigt. Den har flere formål. Den har det formål at give de unge den beskyttelse, give dem det værn for presset hjemmefra, enten helt nært hjemmefra fra egne forældre eller pres fra forældrenes hjemland eller bedsteforældrenes hjemland, og den har til hensigt, at den så samtidig giver de unge ro til at få gennemført en uddannelse og blive det ældre, så de kan modstå presset og blive det mere modne, så de forhåbentlig kan stå imod presset.

En kvalitativ undersøgelse er jeg ikke i tvivl om vil give et nuanceret svar, og vi har heller aldrig påstået, at 24-års-reglen – det er lidt det, som jeg føler hr. Morten Østergaard vil have frem og måske også overfortolker i nogle citater – enten fuldt og helt skal forhindre alle tvangsægteskaber totalt, eller også er den ingenting værd.

Vi har aldrig påstået, at 24-års-reglen vil forhindre alle tvangsægteskaber, men den er et godt værn for de unge, og det er jeg ikke i tvivl om. Det viser eksisterende kvalitative undersøgelser, og jeg tror ikke, at vi kommer det nærmere.

Kl. 19.05

Så er hr. Morten Østergaard igen inde på det, der lidt er blevet hans yndlingsemne, de her 61 sager, som det hele tiden skal hægtes op på. Jeg er nødt til at sige, at hr. Morten Østergaard blander tingene godt og grundigt sammen. Han kan ikke få noget som helst svar på effekten af 24-års-reglen ved at kigge på de sager, for de sager er ikke afslag på 24-års-reglen. De afslag er på formodning om tvangsægteskab. De er over 24 år. Så det kan hr. Morten Østergaard altså ikke få ud af det, uanset hvor meget vi så gravede i de sager.

Så jeg synes faktisk, at alle de påstande, som hr. Morten Østergaard kommer med fra talerstolen, nærmer sig noget af en grovhed. Altså om, hvad der skulle indgå i Venstres principprogram, når vi når frem til weekenden. Det kan jeg så forstå ikke er noget hr. Morten Østergaard har sat sig synderlig ind i. Det skal han tilgives for, for han deltager ikke i Venstres landsmøde, går jeg ud fra.

Der er hans påstande om, at der intet gøres for at hjælpe dem, som ringer til Udlændingenservice og beder om at få et afslag på en familiesammenføring. De får en vejledning i, hvad de kan gøre. Men nej – og der er vi principielt uenige – de skal have det frirum til at bede om det, uden at myndighederne bruger de oplysninger til uden om deres ønsker f.eks. at melde det til politiet.

Men vejledning om, hvor de kan gå hen og få hjælp og støtte og forhåbentlig tage hånd om det her, er der, samtidig med at de her mennesker jo ikke lever i en osteklokke alene sammen med Udlændingenservice. Vi har jo netop gennem årene opbygget en række hotlines, krisecentre, hjælp og uddannelse af fagfolk til at håndtere det her i øvrigt, der, hvor de møder det, og hvor de unge kan opsøge det. Så det passer ikke, når

hr. Morten Østergaard siger, at der intet gøres for at hjælpe disse unge mennesker, og jeg ved, at hr. Morten Østergaard taler mod bedre viden- de.

Der har været hele diskussionen om, at problemerne sådan set bare flytter til Malmø. Jeg kan ikke forstå oppositionen anderledes, end at den så siger, at vi derfor igen skal acceptere tvangsægteskaber i Danmark. Jeg synes, at det er mageløst.

Jeg vælger at gå en anden vej. Jeg mødes om vistnok et par uger med min svenske kollega, og der synes jeg det er relevant at drøfte et samlet fokus på, hvordan vi kan bekæmpe tvangsægteskaber. Men vi bekæmper altså ikke tvangsægteskaber ved igen at acceptere dem bare for at forhindre, at nogle flytter til Sverige. Så jeg håber også, at man i Sverige gør sit for at bekæmpe tvangsægteskaber og ikke i stedet for skaber et frirum for tvangsægteskaber i Sverige.

Til sidst – den gule lampe lyser – en bemærkning til hr. Steen Gade om, hvorvidt det i det hele taget er acceptabelt at styre indvandringen. Det er o.k., at hr. Steen Gade ikke mener, at det er i orden på den måde at styre, at enten er der indvandring eller også er der det ikke. Fra regeringens side er det et helt legalt mål at ville styre den indvandring, der kommer. Vi vil regulere ved at sige, at vi har nogle begrænsninger, og vi stiller nogle krav, når det gælder familiesammenføring, for vi er nødt til at tage ansvar for integrationen i vores land, så de, der allerede bor her, og de, der fortsat kommer hertil, kan leve sammen på fornuftig vis med os, og at det kan fungere, og samtidig vil vi gerne signalere, at der er nogle folk, som vi gerne vil tiltrække. Det er et helt legalt mål, og det har vi i regeringen tænkt os fortsat at forfølge.

Kl. 19.10

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Tak, fordi jeg blev viet en så stor plads i ministerens besvarelse.

Angående det svenske frirum tror jeg ikke, vi skal beskæftige os så meget med den svenske lovgivning, men bare konstatere, at man jo gør ganske mange ting i Sverige. Men fordi man her vælger at gøre tingene på en anden måde, hvad man i øvrigt gør i rigtig mange lande i Europa, betyder det jo ikke, at den måde, vi gør det på her i landet, i sig selv er ensbetydende med, at alle andre ingenting gør.

Så må jeg sige, at det jo ikke er mig, der har sagt, at 24-års-reglen ikke virker over for tvangsægteskaber. Ministeren sagde den 24. oktober til Jyllands-Posten:

24-års-reglen har virket efter hensigten, og vi indførte reglen for at bekæmpe tvangsægteskaber.

Spørgsmålet må være: Hvorfra ved ministeren det? Hvordan kan ministeren vide, at der er blevet færre tvangsægteskaber?

Derudover vil jeg sige, at det, vi lægger op til her, er at undersøge samtlige konsekvenser. Ved ministeren, hvor mange der er flyttet ud af landet? Ved ministeren, hvor mange danske statsborgere der nu lever familieliv uden for Danmarks grænser som følge af reglerne? Det er samtlige konsekvenser, vi vil undersøge, men det vil man ikke vide af.

Angående de 61 sager vil jeg bare sige, at jeg forhåbentlig får lejlighed til at komme mere ind på dem. Efter at have gennemlæst sagerne vil jeg i hvert fald sige, at ministeren talte imod bedre vidende, da vi diskuterede dem sidst, og hun sagde, at man ikke kan undersøge de sager uden at bryde fortroligheden med de involverede.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Med hensyn til diskussionen om, hvad der sker i andre lande i Europa, er der altså igen mange i oppositionen, som er meget optaget af, hvad der ikke virker, i stedet for at komme med bud på, hvad de mener vil virke. Men hvis vi ser på, hvad der sker i flere og flere lande i Europa, er det sådan, at selv om de til dels har kunnet se, hvad vi har lavet i Danmark, har de brugt flere år på at diskutere, om der findes andre redskaber. Og hvad er det for et redskab, som flere og flere lande finder frem til at de er nødt til at tage i brug? Det er at hæve aldersgrænsen for, hvornår man kan få familiesammenføring, og det er da pudsigt.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg kunne godt sige noget om det sidste, nemlig at det ikke er den danske lovgivning, der indfører, for de rammer jo ikke deres egne statsborgere. Men lad det nu ligge.

Da vi diskuterede de 61 sager den 28. marts, sagde ministeren:

De initiativer, der i øvrigt er foretaget, kontakt og hotline, arbejde, der i øvrigt foregår med

de her piger, mener jeg bibringer mere effektivitet og bibringer en meget større viden, end hvis vi sætter det her i gang og bryder en fortrolighed, som vi har lovet de pågældende piger.

Jeg vil gerne have ministeren til at erkende, at der er to ting i det, hun sagde, der er decideret forkerte. For det første: Det fremgår ikke af sagens akter, at der for den overvejende del af de 61 sagers vedkommende er foregået noget som helst andet end et afslag på familiesammenføring. Hvor har ministeren den viden fra?

For det andet: Er det ikke korrekt, at der i den væsentligste del af de 61 sager ikke er tale om nogen fortrolighed, hvor en ung har ringet og bedt om at få afslag? Det har været tilfældet i en del af sagerne, men langt fra i dem alle sammen, og det er altså i modsætning til det indtryk, ministeren gav os under debatten.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er ikke i alle sagerne, de unge er lovet fortrolighed, men hr. Morten Østergaard bliver ved med at påstå, at ved at gå ind i de sager vil han få svar på, om 24-års-reglen har en effekt mod tvangsægteskaber eller ej, selv om der ingen sammenhæng er. De har nemlig ikke fået afslag på familiesammenføring på grund af 24-års-reglen. De er over 24 år og har fået afslag på formodning om tvangsægteskab, fordi der er tale om nære slægtskabsforhold, f.eks. fætter-kusine.

Hr. Morten Østergaard får altså ikke det svar, han bliver ved med at påstå han vil få ved at lave en undersøgelse, fordi den vil give svar på, om 24-års-reglen forhindrer tvangsægteskaber. Det svar får han ikke ved at kigge i de sager, uanset hvor dybt han dykker ned i dem.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ministeren. Så er det hr. Steen Gade som ordfører for forespørgerne.

Steen Gade (SF):

Jeg vil gerne sige tak for debatten og selvfølgelig især takke de partier, som støtter det forslag til vedtagelse, vi har fremsat. Jeg vil især bruge lidt kræfter på at sige tak til Socialdemokratiet, fordi de støtter det.

Kl. 19.15

Synspunkterne er polariserede herinde – det har vi jo også kunnet høre i dag – og også ude på arbejdspladserne og i Danmark i det hele taget er der jo en kraftigt polariseret diskussion. Det er ikke sikkert, at det danske samfund har bedst af det. Jeg tror, at nogle partier har godt af det,

Dansk Folkeparti lever f.eks. af det, men jeg tror ikke, det danske samfund har godt af det.

En af ideerne med forespørgslen og forslaget til vedtagelse var at forsøge, om vi fra de skyttegrave, som vel efterhånden er blevet gravet på begge sider, kunne sige: O.k., vi prøver at lave en undersøgelse. Derfor er jeg glad for, at Socialdemokratiet, som støtter reglerne på familiesammenføringsområdet, også vil støtte den undersøgelse, som vi tre partier, der er imod reglerne, ønsker at foretage, fordi den kunne give en ny start. Det blev ikke til noget i dag, men jeg synes alligevel, jeg vil kvittere ganske meget for, at Socialdemokratiet stemmer for, for det er jo trods alt et kraftigt signal om, at et meget, meget stort mindretal er indstillet på at prøve at se på, om vi kan få et andet grundlag at drøfte spørgsmålet på i fremtiden.

Jeg valgte at starte blidt, fordi jeg gerne ville rose nogen fra starten, men jeg har lyst til at sige til ministeren, at jeg synes, at det, ministeren sagde om Malmø, var ualmindelig groft, og det samme gælder for de synspunkter, hun tillagde os andre. Jeg synes, det var ualmindelig groft og fornærmende – det er heldigvis sjældent, man hører det fra talerstolen – at vi, der påpeger, at problemerne er flyttet fra Danmark til Malmø, argumenterer for, at tvangsægteskaber skal accepteres i Danmark. Alle tre partier har sagt det direkte modsatte. Vi sagde, at vi synes, den danske regering også er ansvarlig for de tvangsægteskaber, der indgås i Malmø. Det er hele pointen.

Man kan ikke kun anskue det her fra osteklokken, men jeg vil egentlig sige: Det er o.k., hvis ministeren nøjes med at sige, at hun vil det, for det er jo det, hun vil; hun vil anskue det fra osteklokken. Men at beskyldte os andre for at acceptere tvangsægteskaber i Danmark synes jeg er groft. Jeg havde egentlig ikke forventet det, men det er jo en illustration af, at i hvert fald nogle på regeringssiden overhovedet ikke har forstået budskabet i denne forespørgselsdebat og tilsyneladende heller ikke har villet det, fordi de er mere interesserede i at bevare konflikten.

Så til spørgsmålet, om der er flere formål med 24-års-reglen og de øvrige familiesammenføringsregler. Det er jo sådan set o.k., hvis det er tilfældet, men når det er lidt interessant, er det jo, fordi alle her i Folketinget har sagt, at de har en pris. Der er altså noget, som er rigtig galt i forbindelse med de regler, vi har. Det er alle enige om.

Så kan man spørge: Hvorfor betaler vi så den pris? Hvorfor skal danske statsborgere betale den pris, at de ikke kan blive gift med dem, de ønsker at blive gift med? Her er meningerne delt mellem hensynet til at undgå tvangsægteskaber og hensynet til at begrænse det, der bliver kaldt familiesammenføring. Så ved man i hvert fald lidt mere om, hvorfor den pris skal betales. Der er altså de to grunde til det.

Nogle siger, at man ikke kan lave en undersøgelse. Jeg tror, det er rigtigt, at man ikke kan lave en, hvor man tæller alt op, men der kan da laves meget begavede undersøgelser; det er vel et spørgsmål om at finde de rigtige folk, der kan lave den slags undersøgelser. Jeg tror ikke, man kommer helt til bunds og får et totaldækkende svar, for det kan man ikke få. Det var fru Henriette Kjær og andre også inde på, men at det skulle være et argument for, at man ikke vil gøre det, fatter jeg ikke.

Det allersidste, der er at sige om det, er, at undersøgelsen jo ikke bare skulle omfatte tvangsægteskaber. Det handler om at få et andet diskussionsgrundlag og en grundig analyse af hele politikken. Den skulle også vise, hvor mange der har bosat sig i udlandet, for det ved vi ikke, og vise, hvordan reglerne i øvrigt virker, og den skulle være uafhængig. Vi kunne have haft et færdigt resultat til næste folketingsår, men sådan gik det altså ikke i dag.

Min konklusion er, at jeg har svært ved at forstå, at regeringspartierne kan forsvare de regler, vi har i dag, samtidig med at de siger, at de vil have et åbent samfund. Jeg synes ikke, det harmonerer, og jeg synes, debatten i dag har illustreret det.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Jeg må lige bede ordføreren blive her, for der er en kort bemærkning fra hr. Søren Krarup.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg har lyst til at komme med en afsluttende bemærkning til hr. Steen Gade, som jeg har haft fornøjelsen, eller hvad man nu skal kalde det, af at diskutere med ved flere lejligheder i den sene tid.

Kl. 19.20

Hr. Steen Gade havde en bemærkning om, at det, ministeren taler for, er, at Danmark skal være en osteklokke. Det er jo en ganske tankevækkende betragtning, for den er selvfølgelig et

brud med det, som er selve forudsætningen for en dansk politiker og en dansk minister, nemlig at opgaven ligger i Danmark, som er det land, man er sat til at have ansvar for. Det vil naturligvis af alle globalister og alle ideologer blive kaldt for en osteklokke, for dermed kan man jo netop brede ansvaret ud og altså ophæve ansvaret. Det er jo også det, der til syvende og sidst er i hr. Steen Gades og oppositionens interesse.

Man taler om, at et åbent samfund, hvor alle døre står på vid gab, sådan som det var tilfældet i 1980'erne og 1990'erne, ikke er nogen osteklokke. Nej, det var et dybt uansvarligt samfund, hvor man løb fra det ansvar, man har, nemlig at man er valgt til at varetage landet. Derfor synes jeg, det var en meget afslørende bemærkning, og jeg vil ikke tilføje yderligere, end at den lige præcis viser, hvad der er modsætningen i denne sag: Der er modsætning mellem dem, der tager på vare på deres eget land, og dem, der ud fra en vag idé om alverden blæser på deres eget land.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Nu skal det vel være mig selv, der i hvert fald gør et forsøg på at fremføre, hvad jeg mener.

Sagen er, at man skal tage vare på sit eget land; det er der ikke nogen tvivl om, det skal ministeren, og det skal vi, der er valgt herind, også. Men vi skal vel også være ansvarlige over for de problemer, vi er med til at skabe, og som selv Dansk Folkeparti har kaldt uheldige bivirkninger, og hvis de bivirkninger flytter til Sverige, kan jeg ikke se andet, end at vi har et ansvar og må tage det på os.

Det er fornuftigt, at ministeren tager en drøftelse med sin kollega i Sverige. Det er da et tegn på, at hun tager ansvaret på sig, og vi ville også tage et ansvar på os, hvis vi fik problemerne undersøgt og fik set deres omfang, fordi de faktisk er knyttet direkte til Danmark og til den måde, vi håndterer spørgsmålet på i Danmark.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Som tidligere meddelt vil afstemningen om det forslag til vedtagelse, der er fremsat af ordføreren for forespørgerne m.fl., blive foretaget i mødet i morgen, torsdag den 16. november 2006.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 52: Forslag til lov om indfødsrets meddelelse. Af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj). (Fremsat 26/10 2006).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Britta Schall Holberg (V):

Enhver, der deltog i Folketingets velkomstarrangement for de nye danske statsborgere sidste forår, ved, at det, vi behandler nu, er en veritabel begivenhed for de allerfleste af dem, der står på lovforslaget.

2.086 voksne får med dette lovforslag dansk indfødsret og bliver danske statsborgere, og her til kommer 1.300 børn. 2.039 af de voksne får efter lovforslaget dansk statsborgerskab efter de tidligere gældende regler, mens 47 er optaget på lovforslaget, fordi de opfylder de skærpede krav, vi lavede en aftale om lige før jul sidste år.

På Venstres vegne vil jeg gerne byde alle disse nye danskere rigtig hjertelig velkommen, og vi håber, at de vil deltage i Folketingets velkomstarrangement næste forår.

Jeg glemmer personligt ikke det indtryk, det gjorde at sidde i teltet i slotsgården i rusk og regn og opleve både familien Danmarks teltnødvendighed, om jeg så må sige, når huset ikke er stort nok – det er jo sådan, vi alle sammen gør – at se denne brogede flok sidde i teltet med regnen uden for og til overflod høre denne brogede flok synge de danske sange, anført af Radioens Drengekor. Da rislede det ned ad ryggen på mange af os, er jeg ganske sikker på. Tænk, at vi stod her midt i blæsten og den silende regn og sang vores danske sange sammen med alle de forskellige nationaliteter.

Jeg tænkte på, at vi danskere i grunden helst flygter, når det er sådan en regnfuld dag, men de andre kom alligevel. De havde sat meget ind på at opfylde vores krav til, hvad de skal kunne for at blive danske statsborgere, og så mødte de endda op til vores velkomst, selv om det havde været meget lettere for dem at blive hjemme.

Kl. 19.25

Efterfølgende svingede Christiansborg af et mylder af glade, forskellige mennesker, og på den mest inspirerende måde havde vi lejlighed til at tale sammen om, hvorfor de gerne ville være danske statsborgere.

Jeg synes, vi lærte fantastisk meget den dag. Det var en storslået oplevelse, der viser, at vi ikke bare står med et lovforslag her. For mange er det også en drøm, der går i opfyldelse, og for os kan det være en berigelse. For mange er det imidlertid en meget øm grænse at overskride, når man søger om at få dansk statsborgerskab. Loyalitetsfølelsen over for det land, som man føler man vælger fra, kan være en utrolig og helt forståelig konflikt for mange, så vi håber, at de, der er optaget på lovforslaget, vil få glæde af, at de valgte Danmark.

Jeg har lyst til at nævne, at Irak, Bosnien-Hercegovina, Serbien, Somalia og Tyrkiet hver tegner sig for over 100 ansøgere; i alt drejer det sig om 1.114 mennesker. Resten af ansøgningerne om at blive dansk statsborger er fordelt mellem mennesker fra den ganske verden. Men rigtig hjertelig tillykke til alle med det danske statsborgerskab, som er opnået efter en stor og interesseret indsats.

Søren Krarup (DF):

Lad mig blot indrømme, at det er med en underlig fornemmelse, jeg sidder og blader i et indfødsretslovforslag som dette. Alle disse vildtfremmede navne, alle disse navne, der ganske umisforståeligt signalerer, at de er kommet meget langvejs fra og har ringe, om overhovedet nogen, forbindelse med dette lille land i Norden.

Vi lever uimodsigeligt i en folkevandringstid; det fortæller et lovforslag som dette. Vi lever i en tid, hvor masserne fra den tredje verdens overbefolkede og fattige lande sætter kursen mod Vesten for at få del i vores rigdom og velfærd. De moderne samfærdselsmidler har gjort det muligt for mennesker i det, der tidligere var de fjerne, fremmede lande, at nå vore kyster, og nu er de her og søger dansk statsborgerskab for at få et blivende sted.

At vi lever i en folkevandringstid, fortæller et lovforslag som dette for det første, hvor ca. 2.100 voksne personer plus ca. 1.300 børn får dansk statsborgerskab og bliver landsmænd med Jensen, Hansen og Sørensen. 261 er fra Irak, 52 fra Pakistan, 70 fra Iran, 223 fra Bosnien-Hercegovina, 161 fra Somalia, 283 fra Serbien og 186 fra Tyrkiet. Jeg må indrømme, at jeg spørger mig selv, om gamle Danmark kan kende sig selv igen om et par generationer, og om vi er ved at gøre os fremmede for os selv.

Men Dansk Folkeparti stemmer som bekendt ja til lovforslaget, fordi vi klynger os til et håb om, at disse meget fremmede vil kunne blive